

SBORNÍK

vybrané práce
z literární soutěže

NÁŠ SVĚT

Soutěž dětského literárního projevu

Náš svět 2014 - 2015 – výsledková listina

Oceněné soutěžní příspěvky – kategorie I. – 6 – 11 let (1. - 5. tř.)

Místo	Jméno (třída)	Adresa školy	Název příspěvku
Čestné uznání	Nela Fialová, 5. tř.	5. ZŠ, Moskevská 2929, 27204 Kladno	Soubor básní
Čestné uznání	Ondřej Bradáč, 4. tř.	ZŠ, Rabasov 821, 274 01 Slaný	Jak drak mrak hledal kamarády
Čestné uznání	Sára Szuščíková, 3. tř.	ZŠ, Arménská 21, 625 00 Brno	Kouzelný oříšek
Čestné uznání	Kristýna Konupková, 5. tř.	ZŠ Emila Zátopka, Pionýrská 791, 742 21 Kopřivnice	Těžký život
Čestné uznání	Lenka Schillerová, 3. tř.	ZŠ, Arménská 21, 625 00 Brno	Zvířecí záchranáři
Čestné uznání	Anna Kováříková, 5. tř.	ZŠ Lobkovicovo nám., 121/22, 130 00 Praha 3	Hřbitov
Čestné uznání	Zuzka Zhořová, 4. tř.	ZŠ, Arménská 21, 625 00 Brno	Nejkrásnější přání
Čestné uznání	Alena Šelepová, 5. tř.	ZŠ, Sokolovská 211, 768 32 Zborovice	Neskutečný příběh

Oceněné soutěžní příspěvky – kategorie II. – 12 – 13 let (6. – 7. tř.)

Místo	Jméno (třída)	Adresa školy	Název příspěvku
Čestné uznání	Matěj Kačmář, sekunda	Gymnázium, Fr. Hajdy 34, 700 30 Ostrava-Hrabůvka	Takové malé chlupaté dobrodružství
Čestné uznání	Jiří Ryjáček, sekunda	Gymnázium Zikmunda Wintra, Nám. Jana Žižky 186, 269 19 Rakovník	Prase Kulička a Dvounohý sluha
Čestné uznání	Johana Seidlová, 7. tř.	ZŠ E. Beneše, Mírové nám. 1466, 397 01 Písek	Malí pomocníci v našem těle; Barevné dny; Bajka o zvědavé štice
Čestné uznání	Jiří Havel, 6. tř.	ZŠ a MŠ, Vedlejší 10, 625 00 Brno	Ušoplesk
Čestné uznání	Matěj David Rosický, 7. tř.	Park Lane International School, Valdštejská 151, 118 00 Praha 1	Opuštěn
Čestné uznání	Adéla Málková, 7. tř.	ZŠ Prokopa Diviše, 669 02 Znojmo - Přímětice	Planeta Colors
Čestné uznání	Eliška Lenochová, sekunda	Gymnázium Z. Wintra, Nám. Jana Žižky 186, 269 19 Rakovník	Prázdniny
Čestné uznání	Jana Pekařová, sekunda	Gymnázium, Jana Palacha 804, 511 01 Turnov	Příběh divokého psa
Čestné uznání	Michaela Pluhařová, sekunda	Gymnázium Z. Wintra, Nám. Jana Žižky 186, 269 19 Rakovník	Dopis

Národní soutěž dětského literárního projevu - Náš svět

42. ročník – 2014/2015

Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy vyhlásilo ve školním roce 2014-2015 již 42. ročník soutěže dětského literárního projevu Náš svět. Garantem soutěže je od 1. 1. 2014 **Národní institut dalšího vzdělávání (NIDV)**.

Organizace soutěže:

Soutěž dětského literárního projevu je jednokolová a není tematicky omezena. Všechny práce jednotlivců a práce kolektivů se zasílají na adresu **NIDV** (práce lze zaslat i elektronickou poštou tajemnici soutěže). Zúčastnit se mohou všechny děti z České republiky od 6 do 15 let, jednotlivci svými literárními pracemi (u básní se doporučuje zaslat raději několik příspěvků), kolektivy výsledky slovesných a literárních her, almanachy, školními časopisy a dalšími kolekcemi prací zaznamenanými písemně, případně i na CD. **Podmínkou je, aby každý příspěvek byl původní prací.** Rukopisy se nevracejí!

U prací je třeba vždy uvádět **jméno a příjmení autora, rok narození, školní ročník, úplnou adresu školy** (včetně PSČ), případně též bydliště, **u kolektivů jméno vedoucího** (pedagoga) **a adresu školy** (či jiné organizace).

Zaslané dětské příspěvky vyhodnocuje zkušená odborná porota (pro každou kategorii je samostatný porotce, vybrané práce pak hodnotí celá porota společně). V letošním roce vybrala a ocenila nejlepší práce z každé kategorie, které jsou odměněny čestným uznáním a knižním dárkem. **Slavnostní předání cen** soutěžícím z kategorií jednotlivců pravidelně již několik let probíhá v květnu na knižním veletrhu Svět knihy (letos 15.5.2015). Vybrané oceněné práce jsou spolu s výsledkovou listinou rovněž otištěny ve sborníku, který je k dispozici všem oceněným soutěžícím. Výsledková listina je zveřejněna též na internetových stránkách **www.nidv.cz**, najít zde můžete i ukázky oceněných literárních prací, případně fotodokumentaci ze slavnostního vyhlášení a další informace a zajímavosti.

Vybrané práce mohou být v zájmu propagace soutěže publikovány, vystaveny apod.

**Soutěž je rozdělena na 3 kategorie jednotlivců
a 1 kategorii kolektivů:**

- I. kategorie - je určena žákům 1. - 5. ročníku základních škol,
- II. kategorie - je určena žákům 6. - 7. ročníku základních škol
a odpovídajícím ročníkům víceletých gymnázií,
- III. kategorie - je určena žákům 8. - 9. ročníku základních škol
a odpovídajícím ročníkům víceletých gymnázií,
- IV. kategorie - kolektivní práce.

Kontaktní adresa:

Mgr. Barbora Šteflová

Národní institut dalšího vzdělávání, Talentcentrum

Senovážné náměstí, 115 30 Praha 1

tel.: 222 122 215, e-mail: steflova@nidv.cz

Poznámka:

Sborník obsahuje jen vybrané oceněné práce, vzhledem ke značné délce některých příspěvků jsme je nemohli zařadit do sborníku všechny, popř. jsme zařadili jen jejich část.

Počet prací zaslaných do soutěže

Oceněné práce

I. kategorie	144	8
II. kategorie	116	9
III. kategorie	50	8
IV. kategorie	21	8
Celkem	331	33

Nela Fialová, I. kategorie, 11 let
Základní škola Kladno, Moskevská 2929

Egyptská bohyně

Prý kdysi bývala
 egyptská bohyně.
 Dnes je z ní mazlíček,
 přede mi na klíně.

Prý kdysi nosila
 korunu ze zlata.
 Dnes Micka po dvoře
 vodí svá kořata.

Prý v dobách minulých
 úctu jí vzdávali.
 Dnes sedí na plotě,
 dívá se do dále.

V zelených očích mé
 toulavé kočičky
 v noci se odráží
 egyptské hvězdičky.

Kočka chytla rybu

Nehledej v tom chybu.
 Kočka chytla rybu.
 Venku mrzlo, padal sníh,
 kočka jela na saních.

Kolem stromky, kapři.
 Hloupá kočka na tří
 po rybičce skočila,
 kočič v kádi smočila.

Kočka chytla rybu.
 Bňauuu...

Cello

Včera jsem cvičila na cello.
A cello u toho brečelo.
Dnes se zas chechtá.
Smyčec ho lechtá.
Já smyčcem fukám si na čelo.

Kytara

S kytarou jsme zase na kordy.
Do noci trénuji akordy.
Prsty mě bolí.
Vezmu ji holí.
Kytaru s chybnými akordy.

Klavír

Já musím denně hrát na klavír.
Na noty zírám jak velký výr.
Nechytám lelky.
Úspěch mám velký.
A v hlavě točí se tónů vír.

Buben

Paličkou do bubnu zabuším.
Máma si dá špunty do uší.
Pískám si k tomu.
Jsem postrach domu.
O rytmu vůbec nic netuším.

Jsem kočka

Jsem kočka,
válím se líně.
Na myši koukám
už jenom v kině.

Jsem kočka,
velmi mě láká
chovat si v kleci
zpěvného ptáka.

Jsem kočka,
v kožichu dáma.
Nerada sedím
na gauči sama.

Jsem kočka,
mám měkké tlapky.
Pilníčkem zlatým
brousím si drápky.

Jsem kočka
a na mou duši,
pro pana Mourka
srdce mi buší.

Jsem kočka ...

Jak drak Mrak hledal kamarády

Ondřej Bradáč, I. kategorie, 10 let
Základní škola Slaný, Rabasova 821

Vše začalo tím, že se do Tramtárie nastěhoval jeden drak jménem Mrak. Našel si jednu jeskyni a hezky si ji zařídil, ale bylo mu v té jeskyni smutno. Neměl tam kamarády. A tak se jednoho dne rozhodl, že se vydá kamarády hledat.

Šel a šel, až došel k jednomu poli. Tam potkal pana Sysla. Nejdřív se pan Sysel vylekal, a když se zklidnil, zeptal se, co tu chceš draku?

Nechceš být mým kamarádem? Zeptal se drak Mrak.

No tak jo. Řekl nerudně sysel. Sice nechtěl kamarádit s nějakým dračiskem, ale co kdyby ho Mrak chtěl sežrat.

Hráli si a hráli, až sysel pochopil, že je Mrak neškodný drak. A tak využil jeho dobrotivosti a nastěhoval se k Mrakovi do jeskyně a celou si ji zabral pro sebe a svoje zrnka. Mrakovi nechal jen malý koutek.

Když jednou přišla paní Veverková a chtěla si půjčit mouku, už už by jí Mrak vyhověl, ale najednou se ozvalo za velkým stolem: Zbláznila jste se? Nedáme ani zrnko mouky a jděte jinam. No nemáte co na práci?! řekl lakotně sysel a paní Veverková odešla.

Mrak pochopil, že už se syslem kamarádit nechce. A tak se sysel musel odstěhovat.

Proto si Mrak začal hledat nového kamaráda, tentokrát u rybníka.

Uviděl tam jedno smutné káčátko.

Nechceš být mým kamarádem? Zeptal se Mrak.

Jasně, jasně!! Zajásalo káčátko. Víš, se mnou se nikdo nechce kamarádit, až ty. Vysvětlilo mu, proč bylo smutné.

A hráli si a hráli si, až byl podzim a z káčátka byl kačer a musel odletět do teplých krajů.

Pres zimu se Mrak nudil a čekal, až se kačer vrátí. Cekal dny, týdny, měsíce, ale kačer nikde.

A bylo jaro. Mrak se vydal na procházku k řece. Najednou uviděl svého kamaráda kačera a zajásal. Ale vedle kačera plula kachna a za nimi deset káčátek. Kačer se oženil a má už i děti. Mrak pochopil, že si asi teď kačer nebude chtít hrát na schovku.

A tak si Mrak začal hledat nového kamaráda, tentokrát v lese. A uviděl malou myšku.

Myška se podívala na Mraka, strašně se polekala a zalezla do díry.

Nechceš být mojí kamarádkou? Křikl Mrak do díry.

Myška vystrčila hlavu: A nesežereš mě?

Ne, odpověděl Mrak. Já jsem přece vegetarián, vysvětlil.

Tak já s tebou kamarádit budu, řekla šťastně myška.

A hráli si a hráli, až se objevila kočka a začala myšku honit. Mrak ji chtěl zachránit, ale zakopl o větev a upadl. Myška se zachránila sama, schovala se a kočku to přestalo bavit. Mrak myšku hledal, ale nenašel.

A tak si Mrak začal hledat nového kamaráda, tentokrát na paloučku.

Tam uviděl vílu Mílu.

Jé drak!! Vykřikla víla Míla.

Neboj se mě. Já jsem drak Mrak a jsem vegetarián. Vysvětlil Míle Mrak, aby se ho nebála. Nechceš se mnou kamarádit? zeptal se Mrak.

Jasně, řekla víla Míla, ale jen když si se mnou zatančíš. Řekla proradně.

Ale já neumím tančit paní vílo. Řekl Mrak.

To nevadí, žabáku hraj.

Žabák hrál nádherně, ale pro Mílu to bylo pomalé.

Přidej žabáku, křikla Míla. A žabák přidal, aby se mohla jeho paní s Mrakem zatočit. Míla začala Mraka utancovávat. Míla totiž nebyla víla, ale zlá rusalka. Už už by Mrak omdlel, kdyby tudy zrovna nešel dřevorubec a rusalku neodehnal.

Nechceš se mnou kamarádit, dřevorubče? Zeptal se Mrak.

Tak jo, řekl dřevorubec.

A budeme si hrát? Zeptal se Mrak.

Jasně, ale až pokácím tady ty stromy, řekl dřevorubec.

Mrak se rozhlédl, viděl kolem sebe samé stromy, a tak se zeptal, kolik jich je?

Hodně, odpověděl dřevorubec, musíš počkat.

Drak Mrak čekal a čekal a čekal, až ho to čekání přestalo bavit. A tak si Mrak začal hledat nového kamaráda, tentokrát v Tramtarské poušti. Tam uviděl jednu pouštní ještěrku.

Ještěrka se draka nebála, protože ještěrka je takový malý drak.

Nechceš se se mnou kamarádit? Zeptal se Mrak.

Jasně a hned si začneme hrát. Řekla ještěrka nadšeně, protože když bydlíte v poušti, kde nikdo jiný nebydlí, tak si tam s nikým hrát nemůžete.

Ne, ne, nejdřív se půjdu napít. Řekl Mrak, protože mu z toho všeho vyschlo v krku.

Ale my tady vodu nemáme, odpověděla ještěrka.

Ale když se nenapiju, tak nemám chuť si hrát, řekl Mrak. Nevíš, kde je tu nejbližší potůček? Nedal se odradit Mrak.

Nejbližší je v lese. Odpověděla ještěrka. Ale les je daleko.

Chtě nechtě, Mrak musel jít, jinak by umřel žízní. Když došel k potůčku, tak byl málem usušený. Nopil se a ožil. Pochopil, že se na poušť vrátit nemůže. A tak si Mrak začal hledat nového kamaráda, tentokrát ve vesnici. A potkal jednu babičku.

Nechcete se se mnou kamarádit? Zeptal se Mrak.

No jasně, že ti můžu zavázat mašličky, Aničko. Řekla babička, která špatně viděla a slyšela.

Mašli!! To ne, my draci nemáme vůbec rádi mašličky, řekl Mrak a začal utíkat.

Proč utíkáš, Aničko, já ti ji zavážu. A začala Mraka honit. Neutíkej Aničko, já ti uvážu radši mašličky dvě. Křikla babička a Mrak začal utíkat ještě rychleji. Setrásl ji až u zámku. A tak si Mrak začal hledat nového kamaráda, tentokrát na tom zámku. A uviděl pana krále.

Nechcete se mnou kamarádit? Zeptal se Mrak.

To jsi uhádl, ty obludo! křikl král. A zmiz! pokračoval král.

Mrak chtěl už jít, ale narazil na princeznu.

Nechceš se se mnou kamarádit? Zeptal se Mrak.

Jo, zrovna někoho hledám, kdo by si chtěl se mnou hrát, odpověděla princezna.

A tak si hráli a hráli, ale mezitím král nechal zavolat rytíře.

Rytíři, máme tu draka, určitě chce unést princeznu. Zneškodněte ho, řekl král.

A rytíř šel hledat Mraka, aby ho rozpůlil na dva kusy.

Zrovna se princezna schovala a Mrak pykal. V tom ho rytíř našel a zavolal: Draku Mraku, okamžitě odejdi z hradu, nebo tě rozpůlím na dvě půlky.

Ne, to nedělej! Vykřikla princezna a šla si to vyřídit s králem.

Nerozpůlí! Rozpůlí! Nerozpůlí! Rozpůlí! A nerozpůlí a nerozpůlí! Začali se hádat král s princeznou. Hádali se dlouhou dobu, až to rytíř nevydržel a řekl Mrakovi:

Víš co, půjdeme na zmrzlinu.

Tak jo, odpověděl Mrak.

A jak to dopadlo?

Mrak se skamarádil s rytířem.

A co princezna s králem?

Jestli neumřeli, tak se hádají dodnes.

Kouzelný oříšek

Sára Szuściková, I. kategorie, 9 let
Základní škola Brno, Arménská 21

V jedné malé vesničce žila velmi chudá rodinka. Tatínek každý den těžce pracoval v lese a maminka se doma starala o tři malé holčičky. Jednoho dne se šly holčičky s maminkou podívat za tatínkem do lesa, a aby ho potěšily, donesly mu dobrou svačinku. Holčičky měly moc rády lesní plody, a tak jim rodiče dovolili, aby si šly nějaké nasbírat. Sbíraly a sbíraly a najednou se něco zablýsklo v trávě, šly blíž a objevily něco nádherného. Zavolaly rodiče, aby se šli podívat, a zjistili, že je to zlatý oříšek. Vzali si ho domů a chtěli zjistit, co je uvnitř. Všichni zkoušeli oříšek rozlousknout, ale pořád se jim to nedařilo. Tak si ho doma schovali a střezili ho jako poklad. Jednou uslyšeli podivné praskání, tak se šli podívat, co to je. Zjistili, že se něco děje s jejich oříškem. Jako by se z něho něco klubalo. Čekali celý týden, než oříšek úplně praskl. Nevěřili vlastním očím. Z oříšku vyskočil malý skřítek. Asi největší radost měly holčičky, protože si s ním mohly hrát a zažily s ním spoustu legrace. Tak se skřítek stal novým členem rodiny. A protože se vyklubal z oříšku, dali mu jméno Ořešáček. Ořešáček byl sice malinký, ale měl velkou sílu a rád jim se vším pomáhal. Třeba klidně umyl nádobí, uvařil jim večeři a nanosil dříví do kamen.

Jednoho dne maminka onemocněla, a protože byli moc chudí, neměli peníze na žádné léky. Celé dny maminka proležela v posteli. Holčičky se o ni staraly, vařily jí čaj z bylinek, které v létě nasbíraly v lese, ale maminka ne a ne se uzdravit. Byl zrovna čas Vánoc, všichni kolem se těšili na dárky a cukroví, ale holčičky měly jen jediné přání a to, aby se maminka uzdravila. Na Štědrý den byly holčičky velmi smutné a skoro plakaly. Ráno, když se vzbudily, zjistily, že jejich Ořešáček zmizel. Rychle to utíkaly říct rodičům. Celý den Ořešáčka hledali, ale marně. A tak byly jejich Vánoce ještě smutnější. Večer se ale stalo něco zázračného. Když s tatínkem seděli u stromečku a louskali oříšky, vešla do dveří maminka a usmívala se. Byl to ten nejhezčí dárek, jaký si jen mohli přát. Maminka se uzdravila. Ořešáček sice zmizel, ale bylo to asi znamení, že pomáhá zase někde jinde. Rodinka od té doby žila šťastně po celý život a na Ořešáčka nikdy nezapomněli.

Těžký život

Kristýna Konupková, I. kategorie, 12 let

Základní škola Emila Zátopka Kopřivnice, Pionýrská 791

„Matyáš, vstávat!“ křikla na něho nevlastní matka a do pokoje mu přinesla snídani.

„Zase suchý chleba s mlékem,“ zamumlal a odhrnul si peřinu.

„Když víc vyděláš, bude i s marmeládou,“ a zabouchla dveře.

Matyáš obrátil oči v sloup a z malé dřevěné skříně vytáhl obyčejné tepláky a tričko.

„Musíš vydělávat a já ne,“ provokoval ho mladší nevlastní bráška a skákal mu po posteli.

Matyáš se rychle oblékl a učesal si své krátké černé vlasy. Strčil chleba do kapsy od bundy, vypil studené mléko a vyšel ven. Podíval se na svůj dům. Byl malý a chudý. Otočil se a mířil k velkému statku, k domu pana Skřehotala. Cestou tam nasbíral do kapes mrtvou krysu, uschlý ohryzaný kousek chleba a tři kamínky, které vypadaly jako oči nějakého zvířete. Byla to jeho sbírka. Říkal tomu „PŘÍRODA ZBLÍZKA“. Ale při sbírání se vždy zdržel a pan Skřehotal ho pokaždé seřval, že přišel pozdě do práce. Takže si při sběru snažil pospíšet, aby se pan Skřehotal nezlobil. I teď však přišel pozdě.

„Kde jsi, ty kluku líný! Máš spoustu práce. Nakrmit psy, kočky, prasata a slepice, vyhnat krávy, ovce a kozy na pastvu, zajít na poštu pro dopisy, roznést noviny a uklidit můj dům,“ zlobil se pan Skřehotal.

„Nemyslíte, že je to na desetiletého kluka trochu moc?“ bránil se Matyáš.

„Potřebuješ peníze. Tak nekecej a pracuj,“ odpověděl pan Skřehotal a odešel.

K večeru to měl Matyáš všechno hotovo. Ale dostal jen 50,- Kč. Zklamaně odešel domů. Tam si lehl do postele a usnul.

O půlnoci se vzbudil, převlékl se a vyběhl ven z domu. Venku si nasadil kuklu a na ni čepici. Rozběhl se k bance. Běžel tak rychle, že by ho ani policejní pes nedohonil.

Když k ní doběhl, prudce se zastavil. Byla zamčená na tři zámky. Naštěstí je uměl vypáčit. Během chvilky byl vevnitř. Našel trezor s penězi a za pár minut si cpal peníze do kapes.

Najednou začal pískat alarm. K bance přibíhali policisté s pistolemi. V Matyášových černých očích se objevil strach a hrůza. Vzal kámen, který měl po ruce, a silou rozbil okno. Vyběhl jím ven a utíkal pryč. Muži zákona za ním. Matyáš už nemohl, byl unavený. Točila se mu hlava a těsně před svým úkrytem omdlel. Pronásledovatelé k němu doběhli a odvedli si ho na policejní stanici.

2.

Ráno Matyášova macecha brzy vstala. „Matyáši, vstávat, jde se do školy! Na snídani budeš mít chleba a teplé mléko!“ křičela. Neozvalo se nic. Vešla do pokoje, nikdo v posteli nebyl. „Asi už šel do školy,“ řekla si pro sebe a odešla do kuchyně nachystat svačinu do školy svému druhému synovi.

Mezitím na policejní stanici se Matyáše vyptávali: „Jak se jmenuješ? A proč jsi vykradl banku?“

„Jmenuji se Nikdo a banku jsem vykradl, protože jsem se nudil,“ odpověděl drze Matyáš a víc k tomu nechtěl říct.

Jeden policista se podíval na kolegy a spustil. „Teď budeš v malém pokoji a my vymyslíme, co s tebou bude,“ a před policistu se postavil svalnatý muž. Vzal Matyáše přes rameno jako pytel brambor, ale nesl ho, jako by byl vzduch. A dost krutě s ním hodil do tmavé místnosti. Zamkl a odešel. V 13:00 hodin, kdy všechny děti odcházely domů ze školy, Matyášova nevlastní matka čekala před školou, aby ho vyzvedla. Děti vyběhly ze dveří, za nimi šel Matyášův třídní učitel. „Ve škole Matyáš nebyl, ať za mnou přijde zítra. Musí si opsat sešity,“ řekl s klidným hlasem maceše.

„Matyáš utekl, prostě zmizel!“ vykřikla a běžela říct strašnou novinu i ostatním.

V tu chvíli na policejní stanici. Svalnatý chlapík zase odemkl, ale v místnosti nikdo nebyl. Zůstalo jen otevřené okno. Muž se rozběhl do kanceláře hlavního policisty. „Nikdo utekl, zmizel!“ vyhrkl ze sebe neuvěřitelnou rychlostí.

„Jakej Nikdo? Kdo zmizel?“ ptal se hlavní policista.

„No přece ten malý kluk. Desetiletý černovlasý černoooký chlapec. Chudě oblečený. Snad už přece víte,“ odpověděl.

„Ten, který vykradl banku?“ zeptal se a zasmál se. „Za prvé, ten kluk se

nejmenuje Nikdo, ale Viktor. V dětském domově, do kterého půjde, mu už jméno vymysleli. A za druhé, musíme ho chytit a musí jít do děčáku,“ a zavolal další policisty.

Hledali ho celý den. Našli ho až v osm hodin večer schouleného v tmavé slepé uličce. Silný chlap ho pevně chytil, ale Matyáš kopal, kousal a kroutil se jako červ. Do dětského domova nechtěl. Muž se ale naštvál a Matyáš dostal facku. Zklamaný prohrou se svalil jako kámen na zem. Policie mu svázala ruce i nohy. Pak ho odvedli do dětského domova.

3.

Ráno se Matyáš probudil v pokoji s mnoha dětmi. Vstal a chtěl jít pryč, ale za dveřmi zakřičela žena, že nese snídani. Žena otevřela dveře a málem neprošla dveřmi, jak byla tlustá. Děti se kolem ní shromáždily jako hejno vos. Každý prosil, aby získal největší kus chleba s tlustou vrstvou marmelády a nejplnější hrnek mléka. Ale skoro všichni dostali takový střední chleba s tenkou vrstvou marmelády. A o hrnku s mlékem ani nemluvě. Pouze půlka a studená.

Matyáš si celý den jídlo schovával na útěk, který chce provést v noci. Děti jídlo chtěly, a když jim Matyáš nedal ani malé sousto, pomlouvaly ho, že je strašně lakomý. On věděl, že je lakomý, protože mu to jeho macecha, když byla nazlobená, vždy říkala. Ale děti pořád chtěly, a tak to jídlo raději snědl. Pak už si ho vůbec nevšímal. Avšak malým dětem to nedalo a jedno se opět dalo na průzkum.

„Jak se jmenuješ?“ zeptalo se ho a roztomile se zaculilo.

„Ma...“

A do řeči mu skočil drzý desetiletý chlapec Mojmir. „Matylda!“ Všichni se začali smát.

„Do postele! Do postele!“ zakřičela buclatá žena.

Po čase, kdy už si zvykl na režim nového domova, v noci všichni ulehli. Žena zhasla. Matyáš nespál. Čekal tři hodiny, než se naskytla možnost k útěku z dětského domova. Pak se rychle oblékl a v tichosti vypáčil zamknuté dveře. Vyběhl ven a nadechl se čerstvého nočního vzduchu. Rozhlédl se. Všude bylo černo. Potom vběhl do temnoty a běžel do neznáma. Útěk se mu podařil.

Probudil se schoulený u stromu. Najednou k němu přiběhl malý bílý pejsek a začal ho olizovat. Matyáš pejska odstrčil. Neuměl mít někoho rád. Nikdo ho to nenaučil. Psík se nedal. Jak Matyáš vstal, pejsek ho strhl

dolů k zemi. Chlapec se naštvál. Zlomyslně pejska kopl, až psík bolestí zakňučel. Psík se rychle vzpamatoval a zavěťřil. Přiložil čumák k zemi a začuchal. Zastavil se a ještě jednou nasál pach. Začal hrabat. Matyáš mu pomohl. Oba hrabali, hrabali a najednou narazili na nějakou truhlu. Matyáš truhlu otevřel a v ní byly uloženy peníze. Všechny si je nacpal do kapes a vydal se na cestu ke svému domovu. Po cestě potkal chudé děti, prosily ho o nějaké peníze, ale on vždy řekl NE a odehnal je, některé i kopl.

„Jsi lakomý a zlý!“ křičely na něho, když je zranil. Matyášovi to nevadilo. Macecha na něj často křičela, že je zlý a lakomý. Nikdo ho neměl rád a on také neuměl mít někoho rád.

Matyáš pokračoval na cestě k domovu. Uviděl, jak ten bílý psík běží přes cestu k němu. Přímě proti pejskovi jelo auto. Srazilo ho a psík vypísl. Matyáš k pejskovi doběhl, ale bylo pozdě. Jeho oči se už nikdy nezavřely, jeho hrudník se už nikdy nenadechl a srdíčko nikdy netlouklo. Byl mrtvý. Matyáš mu udělal pěkný hrobeček. Nemohl se na hrobeček dívat, a tak rychle utíkal dál k domovu. Teprve teď si uvědomil, že to byl první živý tvor, který ho měl rád.

Došel ke svému domu, zazvonil na zvonek. Nikdo neotvíral. Zazvonil znovu. Všimla si ho stará paní. „Chlapečku,“ zavolala, „ta paní, co tu bydlela, je mrtvá. A její syn je u támhleté ženy.“ Ukázala na velikou vilu a odešla.

4.

Matyáš si sedl na patník chodníku a podíval se do podzimní kaluže. Viděl jen plovoucí barevné listí a odraz lakomého chlapce.

Nejkrásnější přání

Zuzana Zhořová, I. kategorie, 10 let
Základní škola Brno, Arménská 21

Byla jednou jedna holčička jménem Natálka. Její rodiče byli bohatí. Žili ve velkém městě. Natálce bylo osm let a byla moc rozmazlená. Měla všechno, co chtěla. Blížily se Vánoce a Natálka samozřejmě psala seznam dárků, které si přeje. Seznam měřil asi tři metry. Za pár dní dala seznam za okno.

Vyzvedla ho malá víla. Jmenovala se Fali a pomáhala Santovi plnit přání. Víla žila na jednom tajném ostrůvku. Když jednoho dne prohlížela seznamy od všech dětí, u Natálčina seznamu se zastavila. Chvilí si ho prohlížela a pak uslyšela známý hlas: „Ahoj Fali. Tak co?“

Víla se ohlédla a uviděla Santu Clause.

„Ahoj,“ řekla. „No, Natálka má jako každý rok třímetrový seznam,“ pokračovala.

„Aha,“ řekl Santa. „S tím by se mělo něco dělat.“

„A co?“ zeptala se víla Fali.

„Já nevím,“ řekl Santa.

Mezitím se Natálka radovala, že tam dopis není. Taky už si chystala místa na plno nových dárků. Potom Fali napadlo: Dáme Natálce třeba jen dva dárky a možná se ponaučí.

„To je vážně dobrý nápad,“ řekl Santa.

Další den už začali chystat dárky a pro Natálku samozřejmě jen dva. Jednu knížku a malého plyšáka. A pak přišly Vánoce. Víla a Santa nosili dárky pod stromečky. Nakonec došli k domu, kde bydlela Natálka. Dali jí pod stromeček ty dva dárky a schovali se. Vlastně, Santa odjel a zůstala tam jen víla. Zazvonila a Natálka rychle přiběhla ke stromku. Když ale uviděla jen dva dárky, už nebyla tak veselá. Víla si v duchu řekla: Doufám, že z toho bude mít ponaučení. Potom šla Natálka spát. Když už skoro spala, uviděla za záclonou světýlko. Co to je, řekla si v duchu a šla se tam podívat. Viděla tam vílu Fali.

„Kdo jsi?“ zeptala se.

„Já jsem víla Fali a pomáhám Santovi nosit dárky,“ řekla víla.

„A proč mám jen dva?“ zeptala se Natálka.

„Protože jsi vždycky chtěla až moc dárků. Chtěli jsme, aby ses ponaučila,“ odpověděla víla.

„Aha, to je mi líto,“ řekla Natálka. „Prosím, odpusťte mi.“

„Tak dobře, ale musíš slíbit, že budeš hodná a že nebudeš mívat třímetrový seznam“, řekla víla. Natálka to slíbila a příští rok už měla seznam o hodně kratší. A hlavně byla hodná. Přála si, aby byli všichni zdraví a nějakou knížku. No, možná ještě něco, ale to už je jedno.

Neskutečný příběh

Alena Šelepová, I. kategorie, 11 let
Základní škola Zborovice, Sokolovská 211

„Ahoj,“ ozvalo se kousek vedle mě. Nevěnovala jsem tomu pozornost, pokračovala jsem svou cestou. Cestička se klikatila mezi stromy a keři, vlevo i vpravo velikánské stromy. V jejich korunách byla slyšet spousta ptáků, zdálo se mi, že jsem zaslechla i datla. Zakoukala jsem se do koruny stromů a uviděla veverku, jak otevírá oříšek, který právě našla na cestě. Najednou mě něco nadzvedlo. Bylo to něco velkého, mělo to obrovské pařáty a velký ostrý zobák a pevné dlouhé perí, které tomu tvorovi vlálo do větru. Bylo mi na zvracení, když jsem viděla, jak se zvedám od země. Letěli jsme asi den, když jsme konečně přistáli. Nepřistáli jsme na zemi, ale přímo v hnízdě toho tvora. Teprve, když mě pustil, poznala jsem, kdo to byl. Orel, ale tak trošku větší. Musí měřit aspoň tři metry, řekla jsem si v duchu. Kolem mě byla samá vajíčka. Prvně jsem si myslela, že jsem asi omdlela na cestě, ale pak se vrátil orel a řekl mi celkem milým hlasem: „Přinesl jsem tě sem, abys zachránila naši zemi! Zlá čarodějnice Motha naši zemi zaklela, musíme jí dělat otroky do té doby, dokud se jí neodvážní někdo postavit.“

„A já to mám jako udělat?“

„Ano,“ řekl orel a dal mi na krk malou lahvičku něčeho modrého.

„Tady máš a hlídej ji jako oko v hlavě, ta lahvička tě zachrání, až ti bude nejhůře.“

Poděkoval jsem a ihned souhlasila s tím, že všechny zachráním.

„Kdy vyrazíme?“

„Zítra, brzy ráno.“

Hned na to, co mi toto řekl, jsem usnula tvrdým spánkem. Zdál se mi podivný sen. Viděla jsem, jak mi někdo s dlouhými vousy říká: „Nezdržuj se a vyjdi hned teď, protože Motha nemá v noci žádnou moc!“ Poslechla jsem a šla hned. Orlovi jsem napsala dopis, ve kterém stálo.

„Milý orle!

Dnes večer se mi zdál podivný sen o stařečkovi, který mi říkal, ať nevyrážím ráno, ale hned večer. Motha prý nemá večer žádnou moc.

Děkuji Nill“

Když se ráno orel probudil a našel dopis, ihned vzlétl a po cestě přemýšlel, kdo to asi mohl být. Po dlouhém přemýšlení mu došlo, že to byl Mothanin pomocník Flojer. „Co asi teď dělá? Kde jen může být?“ V té době jsem dorazila do bažinného lesa. Brodila jsem se potoky bažin a stále slyšela skřehotání žab a pískání různé zvěře. Před sebou jsem uviděla krásný bílý dům, před ním se zelenala tráva. Byla po ránu ještě celá orosená. Rozběhla jsem se směrem k domu, chtěla jsem se vrátit, ale to bohužel nešlo, protože jsem uvízla v husté bažině. Z chaloupky u domu vyběhly dvě příšery a hned se za mnou vrhly, zkoušela jsem se vyškrábat na břeh, ale vůbec se mi to nedařilo. Byly už téměř u mě, už už mě chtěly chytit do svých pařátů a roztrhat na kusy. Představovala jsem si, jak lehce se ze mě stane polévka. Najednou nade mnou něco prolétlo. Ano, byl to orel a přilétl právě včas. Vytáhl mě z hustého bláta a odlétl se mnou do veliké výšky. Za námi jsme slyšeli jen hlasitý křik obou příšer. „Příště čekej do rána, protože ten stařeček byl sluha Mothy jménem Flojer,“ poučil mě orel. „Aha, tak teď už tomu rozumím. To znamená, že mě chtěli nalákat do pasti, věděli, že jiná cesta, než bažinami, prostě není.“ Letěli jsme asi dvě hodiny, když orel náhle zpomalil, sevřel mě a zavřel oči. „Nehýbej se,“ řekl mi tiše a sevřel mě ještě více k sobě. Chvilí jsme letěli v chladném proudu, a potom se zvedl silný vítr. „Drž se, Nill, to Motha na nás pustila ten veliký vítr. Ví, že letíme k ní!“ Za chvíli i vítr ustal a stáli jsme přímo před královním zámkem. „Dál už musíš sama,“ řekl orel a popostrčil mě ke dveřím. Hned se zahleděl na horu, kde ještě před chvílí postával. Znenadání orel zkameněl. Lekla jsem se a utíkala dovnitř. Předě mnou stál známý stařec a kolem něho smutné zkamenělé sochy. Měl podivný výraz, jenž mě velmi děsil. Mávl na mě hůlkou a já jsem začala pomalu kamenět. Stihla jsem se ještě postavit a kopnout ho do ruky. Hůlka se svištěním vylétla do výše a stařec se změnil v kámen. Cítila jsem, že se opět mohu pohnout, docela našťavaně jsem scházela po schodech, když jsem uviděla Mothu. Chtěla jsem ji změnit v kámen, ale bohužel byla rychlejší, vrazila mi meč do paže. Bolestí jsem klekla a padla k zemi. „Toť tvoje chvíle k pomodlení“, zaskřehotala Motha. Chtěla mě dorazit, když jsem si všimla lahvičky, co jsem celou dobu měla na krku. „Ne, Motho, toto je tvoje poslední chvilka!“ a vylila jsem na ni modrou tekutinu z lahvičky. Motha se skácela k zemi a začala tát, ta tekutina ji zabila. Všechno kolem začalo ožívat a zkrásnělo. Louky zase voněly, květy kvetly, zvířata se ožývala odevšad. Všichni se ke mně sbíhali. Ošetřili mi ránu, děkovali mi. Ani jsem se nenadála a seděla jsem mezi orlovými křídly, orel mě odnášel do mé rodné země. „Můj domov“, zašeptala jsem a vysílením usnula ve své posteli.

Dopis

Michaela Pluhařová, II. kategorie, 13 let
Gymnázium Zikmunda Wintra, Rakovník, Nám. Jana Žižky 186

Milá přítelkyně Bambulko!

Moc děkuji za zprávy ze světa.

Jak je vidět, udělala jsi dobře, že jsi to naše řemeslo pověsila ne hřebík. Dlouho jsem o tom přemýšlela, ale situace je opravdu kritická. Už ani nevzpomenou, kdy naposledy ujížděly děti na marcipánu a medovém perníčku. Dnes se člověk musí ohánět, aby jim nabídl perník, po jakém touží. A to ho ještě musí člověk přinést před školu a mít konkurenci ve kdekákém dealerovi. Kdepak, lidé jsou líní na krok a sami do lesa se bojí i ve dne. Snad by je postihla otrava čerstvým vzduchem, protože ten ve městě je fakt dost jiný. Nevím čím to je, ale ani chovat se neumí. Možná, že v té splašené době ani nečtou pohádky, ještě tak horory v cinemáči! Ale z těch se dobrým mravům nenaučí! Už ani kouzla nechťejí, budoucnost je nezajímá a partnera nepotřebují. Prý si ho vygúglujou na internetu. A nápoj lásky, když ani manželství není tím, čím bývalo! Prý život jako singl! To je hit. A dítě ze zkumavky! Prostě když jsem všechno promyslela, sekla jsem s živností jako ty. Plastika ze mě udělala kočku. V Práglu jsem si koupila garsonku a chalupu na kuří nožce pronajímám turistům. Docela to sype! Nestěžuji si, tolik bych kouzlením a lektvary nevydělala. Navíc je takový zájem, že mám objednávky na dva roky dopředu! Jediné, v čem byl trochu problém, to byl hluk. Občas bych si tak dáchla v té své chajdě... No co, řeším to tím, že si zajdu za jeskyňkami na drby. Jsou roztomile závistivé. Ta jejich nepřejícnost prostě osvěží! A když se mi zdá, že ty jejich drby už znám ze všech těch časáků, chvíli si brouzdám jen tak na internetu. Nevěřila bys, že i tady se dají ulovit naivové. Také jsem čestnou členkou klubu Winx a mimo čar a kouzel piluji jazyky. To víš, nechci zůstat pozadu.

Víš ty co, pošli příště raději mailík. Je to rychlejší a patrně i levnější.

Bambulko, těším se na Tebe, že se sejdeme a všechno pořádně probereme, jako za starých časů.

Kamarádka Nosanda PS: Asi budu muset změnit jméno, tohle už není pravda. To víš, kouzla plastiky!

Planeta Colors

Adéla Málková, III. kategorie, 14 let
ZŠ Prokopa Diviše, Znojmo - Přímětice

Právě se odpočítávalo nové tisíciletí a já seděla na okraji postele svého mladšího bratra, kterého mám na starost a poslouchala, jak dýchá. Oddychoval tak spokojeně, že to pro mě byl naprostý balzám na uši. Po tváři mi pomalu začínala stékat slaná slza, když jsem si uvědomovala, co se vlastně stalo a proč jsem u postele malého Quinna seděla já a ne jeho máma, či táta. Nevadilo mi to, ... to vůbec ne, ... ale přišlo mi celkem smutné, že už tak malý je bez rodičů. Máma leží v nemocnici s nemocí, kterou doktoři nedokáží ani pojmenovat. A táta? Tak ten s námi nežije. Jakmile se dozvěděl, že je máma podruhé těhotná a Quinn by se měl narodit se stejnou nemocí, co má máma, odešel. Dost jsem si to obřečela a trpěla kvůli tomu. Máma se zhroutila. Nevládala představu, že by šla na potrat, takže si Quinna nechala. Skoro nemluvila. Celé dny proležela v posteli a psala si poznámky do jakéhosi starého zápisníku. Je spisovatelka. No, i když nedá se říct, že je, protože už dost dlouhou dobu leží v nemocnici a na nic nereaguje. Když jsme za ní byli naposledy, tak ani nevěděla, kdo jsme. Quinn se přetočil na břicho, čímž mě dostal z mých myšlenek o rozpadnuté rodině.

„Potřebuju kafe,“ řekla jsem nahlas, ani vlastně nevím proč, nikdo mě přece nemohl slyšet. Potichu jsem se zvedla a mé kroky vedly ke křeslu, přes které byla pohozená velká černá mikina na zip, přehodila jsem si ji na ramena a na nohy nasadila svoje již rozpadající se boty. Miluji noční procházky. Chodit sama po městě a pozorovat zamilované páry, všechna světla, prodavače v obchodech a toulající se děti. Vždy si představuji, proč asi kráčejí sami po ulici a nesedí doma u krbu s kakaem vedle své rodiny nebo kamarádů. Po projití několika tmavými ulicemi jsem konečně dorazila do mé oblíbené kavárny.

„Ahoj Bee, jako vždy?“ ptá se usměvavá silnější dáma s výrazně rudými rty.

„Ahoj Sami,“ odpovídám zatímco si mnu lem rukávu a snažím se ze sebe dostat úsměv. Sam mi donesla moji kávu a já ji do ruky vrazila zmačkanou stovku, co jsem vyhrabala z kapsy.

„Děkuji“, zašeptala jsem skoro neslyšně a mířila ke dveřím. Po půl hodině toulání se úzkými uličkami jsem narazila na vchod do parku. Ještě nikdy jsem v tomhle parku nebyla. Neváhala jsem a rovnou vkročila dovnitř. Lemovala to tady spousta keřů a na první pohled to nebylo moc udržované. Uprostřed stál malý altánek. Naprosto dokonalé místo pro samotářského člověka jako jsem já. Sedla jsem si na dřevěnou podlahu a potichu si začala zpívat. Po chvíli už jsem si byla tak jistá, že mě nikdo neslyší, že se můj hlas rozléhal po celém parku. Najednou jsem zaslechla, že v keři za altánkem někdo zakašlal. Ihned jsem se otočila. Byla taková tma, že jsem se musela pořádně soustředit, abych vůbec identifikovala, kdo tam je. Byl tam člověk. Pomalu se ke mně přibližoval a já konečně viděla, jak vypadá. Byl to kluk. Mohlo mu být tak 17 let. Vlasy měl nápadně růžové, takže mi došlo, že musí být z růžové části naší planety. Dost překvapivé však bylo, že jeho oblečení bylo celé černé. Nejspíš nesouhlasí s částí, ze které pochází.

Žijeme na planetě Colors. Rozděluje se do šesti částí. Části jsou rozlišené podle barev a lidé musí být oblékáni podle barev své části. Nesmí se mísit, takže se rodí rovnou i s barvou vlasů podle toho, v jaké barevné části žijí. Části jsou rozdělené mořem a pohybovat mezi sebou se můžeme jen pomocí lodí. První část je růžová, lidé tam jsou neustále usměvaví a šťastní. Všechno dlouze oslavují a dost mluví. Druhá část je červená. V červené části jsou lidé dost agresivní, neustále mají potřebu se hádat a bít se. Často křičí... Třetí část je žlutá. Tady jsou všichni dost stydliví, tiší a bojí se vyjádřit, co si vlastně myslí. Odtud původně pocházela i moje rodina, než nás poslali tam, kde jsme teď... Ti lidé se mi líbí, jen bych nedokázala mlčet o svém názoru. Čtvrtá část je modrá. Tato část je dost bláznivá. Lidé si rádi dělají ze všeho legraci a nic neberou vážně. Pátá část je zelená. Tady jde o štěstí. Věří se zde na čtyřlístky a pověry. A nakonec část, ze které jsem já. Černá část. Žijí zde lidi s problémy..., lidé nemocní jako moje máma, bez rodin jako já a bratr nebo potížisté jako zloději, vrazi a podobně, ale také chudí lidé. Tato část původně ani nebyla. Vytvořila ji královská rodina, která žije v růžové. Prý aby se takovýto lidský odpad nepletl těm z vyšších vrstev pod nohy.

„Omlouvám se, že tě ruším, jsem Prinss,“ řekl skoro neslyšně.

„J... jak to, že máš růžové vlasy a černé oblečení?“ koktala jsem ze sebe.

„Utekl jsem z růžového...“ šeptal a díval se do země. Mnul si u toho lem rukávu stejně jako to často dělám já.

„Ale proč?... kdo by chtěl dobrovolně žít v černém...?“ ptala jsem se naprosto nechápavě.

„Jsem protestant z růžového. Nelíbí se mi, že takto vyhazují lidi do jiných krajů jen proto, že si prožívají horší osud než ti v ostatních krajích.“

Po téhle větě mě Prinss nesmírně zaujal. Jde vidět, že od většiny nafoukanců má mozek a ví, jak ho používat, což je pro takovéto lidi celkem netypické.

„Proč by jsi to dělal? V růžovém ses musel mít dobře.“ I přesto, že se mi líbilo, co říkal, jsem se stále divila.

„Promiň, ale nechci to moc rozebírat. Mám k tomu své vlastní důvody a to ty, že se mi nelíbil přístup královské rodiny k tomuto.“ usmál se na mě. Padnul mi do oka. Snad nikdy jsem nepotkala nikoho, kdo by mi byl sympatičtější a měla bych si s ním více co říct. Dlouze jsme se procházeli a probírali naprosto všechno. Od hloupostí jako třeba, proč je tráva zelená, až po velké filozofické otázky, jako co je smyslem života. Bylo mi s ním příjemně. V tu chvíli jsem si začala uvědomovat spousty věcí. Nezáleží na tom, kde žijeme. Nezáleží na tom, kolik špatných lidí s námi na tom místě žije a už vůbec nezáleží na tom, jestli je tady nebe méně modré než jinde. Jediné, na čem opravdu záleží, jsou ti dobří lidé, opravdoví přátelé a lidé, kteří nás přijmou takové, jací jsme. Nejsou špatná místa ani dobrá místa. Záleží jen na lidech, kteří jsou na těch místech s námi. A proto věřím v to, že když se budete držet lidí, kteří vás mají rádi a záleží jim na vás, i to nejhrůzostrašnější místo anebo nejodpornější město plné lidí závislých na drogách se pro vás může stát více než domov.

Prázdniny

Eliška Lenochová, II. kategorie, 13 let
Gymnázium Zikmunda Wintra, Rakovník, Nám. Jana Žižky 186

Každý školák, jakmile začne září, vzpomíná, co zažil o prázdninách, jaká byla voda nebo tábor s novými kamarády. Bohužel, pro nás školáky tenhle čas utíká úplně jinak než škola.

Probudím se a z okna vidím meruňku slunce, které si utírá pusou do chuchvalce bělavých mraků. Pomalu si začínám uvědomovat, že je ráno, čas k obědu. Mžourám, ale kalendář nebo hodiny nejdu zaostřit. A tak vstanu, protáhnu se a vrhnu se na kalendář stojící na stolku. Hurá! Je to tak. Červenec a tím pádem i prázdniny! Nejednou jde všechno samo - obléknout a ven. Seběhnu pár schůdků do zahrady a zhluboka dýchám. Tak tohle je vůně prázdnin! Kdyby tak šlo zabalit si ji do batůžku nebo schovat na později. To až budu marně ve třetí lavici prázdniny přivolávat.

Zamírím k záhonku. Rudé jahody jako snídaně! Než stačím spolknout chomáček slin, zmerčím slimáka. Šine si to po chodníčku a za ním zůstává slizká klikatá cestička, která se ve slunci leskne. Má štěstí. Kdyby nebyly prázdniny, hodila bych ho slepicím nebo bych mu posolila ocásek a nasypala zelené granulky... Jenže teď kašlu na slimáka! Jsou prázdniny!

Příběh divokého psa

Jana Pekařová, II. kategorie, 13 let
Gymnázium Turnov, Jana Palacha 804

1. Nový život

V jednom malém neznámém městě žil moc zlý muž. Měl ženu, děti a fenu. Fenu neměl moc rád. Často ji tloukl holí a využíval ji hlavně kvůli štěňatům, neboť mu to vynášelo hodně peněz. Nikdo z rodiny si proto nestěžoval. Jednou se narodila další štěňátka. Byli to tři mladí psi. Pejskové rostli jako z vody, zanedlouho otevřeli oči a začali běhat. Mezi nimi byl však neobyčejný pes. Kvůli bílé pacce se jmenoval Ďapka. Byl silný, zvědavý a nejhezčí z celého vrhu. Vypadal úplně jinak než jeho bratři. Nastal den D a přišli si pro něj noví majitelé. Ďapka se krčil za vrčící matkou. Jindy zlý muž jako by se změnil. Nevzal tyč, ale snažil se fenu uklidnit. Byla to pouze přetvářka před cizími lidmi. Fenka jej však kousla, popadla tři štěňata do pusy a vyběhla pootevřenými dveřmi z domu. Běžela dlouho a nepřetržitě. Síly jí už docházely a navíc byla zraněná od úderů svého pána. Zastavila se pod osamoceným stromem a jemně položila štěňata na zem. Neschoulila se k nim, ale svalila se znaveně vedle. Ďapkovi to nedalo a přišel za ní. Potichu se jí zeptal: „Proč jsme utekli, mami?“ Fena, jmenovala se Astrid, se na něj láskyplně podívala a řekla: „Musela jsem utéct, už jsem nemohla ztratit další děti, už ne!“ Ďapka se schoulil k ní a spokojeně usnul. Bylo mu u maminky vždycky moc dobře. Zanedlouho jej vzbudil štěkot a boj. Ďapka vyskočil na všechny čtyři a viděl, jak matka bojuje s nějakým černým psem. Jeho bratr na něj zavolal: „Ďapko, pojď sem, zachraň se.“ Ďapka nejprve stál na místě a nic nedělal, ale pak se chtěl rozběhnout pomoci mamince. Měl ji moc rád a chtěl ji bránit. V tu chvíli vše utichlo. Černý pes s kňučením utekl. Kulhající a krvácející matka se svalila před ním se slovy: „Vezmi své dva bratry (Maxe a Rexe) a utíkej pryč po cestě. Za chvíli najdeš starý dům. Tam se schovej!“ „Ty nepůjdeš s námi?“ zeptal se Ďapka. Matka už jen ležela a stěží dýchala. Věděla, že na Ďapku se může spolehnout. Byl jediný, kdo chtěl za ni bojovat a bránit ji. Po chvíli nastalo úplné ticho. Jako by se zastavil čas. Utichl i pomalý dech maminky.

2. Proud času

Ráno bylo bolestné a plné pláče. Max a Rex plakali. Ďapka se díval do dále. Vtom náhle Max pronesl: „Ďapko, asi bude lepší, když se rozdělíme.“ „Proč Maxi? Jsem výborný ve všem.“ Do jejich rozhovoru se zapojil Rex: „Koukni se na Maxe a na mě a potom na sebe.“ „Co mám jako vidět?“ Max se podíval na Rexe a Rex dokončil to, co načal: „Já a Max jsme po matce, já vypadám jako Husky a Max taky, ale ty vypadáš skoro jako vlk. Jsi úplně jiný.“ „Co je na tom, že tak vypadám?“ Max dokončil rozhovor: „Sbohem Ďapko.“ Ďapka tam zůstal stát. Byl z toho v šoku. Zůstal úplně sám. Bratři ho opustili. Vydal se rovně po cestě. Šel dlouho. Náhle se před ním objevil starý dům, jak mu řekla matka. Vlezl dovnitř. Vše tam skřípalo, ale jemu to bylo jedno. Cítil se tak sám a opuštěný. Jak čas plynul, tak rostl a rostl. Postupně si zvykl, že je na vše sám a že se musí o sebe postarat. Uplynul rok. Z Ďapky vyrostl krásný a statný pes. Všichni se ho báli a měli z něj respekt, ale on z toho radost neměl. Nechtěl být postrach. Chtěl být jiný. Chtěl být lepší a pomáhat druhým.

3. Vrah

Jednoho rána si ještě podřimoval a snil o krásné budoucnosti. Ze snění ho probudilo skřípání prken. Postavil se na čtyři a začal zuřivě vrčet. Před ním se vynořil černý pes. Ďapka nepřestal vrčet. Pes se stále přibližoval. Ďapka na nic nečekal a skočil na něj. Chvilí se rvali a chvíli jen vrčeli. Černý pes si však najednou lehl před Ďapku se slovy: „Omlouvám se, že jsem ti vešel do tvého sídla.“ Ďapka se na něj pozorně podíval. Někoho mu připomínal. Pes měl šrám přes oko. Nohy měl hubené a kožich krátký. Ďapkovi se najednou vyjevila vzpomínka z doby, kdy byl ještě štěně. Hned věděl, kdo to je. Skočil na vetřelce a zuřivě mu do ucha zaštěkal: „Ty vrahu! Ty jsi způsobil smrt mojí maminky.“ Pes se postavil na čtyři a řekl: „Byla to nehoda. Nechtěl jsem ji zabít. Věř mi, opravdu nechtěl. Dodnes toho lituji.“ „Jak ti říkají?“ zeptal se Ďapka. Cizinec si znovu lehl a řekl: „Říkají mi Tesák. Byl jsem tu tenkrát nejsilnější za všech. Teď už jsem starý a raněný.“ Ďapka se mu podíval do vyděšených očí. Věděl, že by ho porazil, a tak pomstil maminku, ale chtěl dokázat, že je lepší, a tak mu s těžkým srdcem dovolil na jednu noc zůstat. Tesák do něj šťouchl a řekl: „Jestli chceš, dovedu tě do vesnice. Tam budeš mít jídlo každý den.“ Ďapka však neodpovídal. Lehl si na zem a díval se na překrásný úplněk. Vzpomínal na maminku a doufal, že ještě někdy uvidí své sourozence, přestože ho opustili.

4. Cesta

Bylo už ráno a ptáci si prozpěvovali na stromech. Ďapka hleděl před sebe a přemýšlel. Tesák ho kamarádsky šťouchl a řekl: „Taky jsem byl takhle divoký, ale odešel jsem do vesnice a vše se změnilo.“ Ďapka se zvedl a trochu kamarádsky řekl: „Tak pojd', Tesáku.“ Tesák šel pomalu a Ďapkovi to trochu vadilo, ale šel s ním. Bylo už poledne a oni došli k vesnici. Ďapka se podíval na mohutný kostel před ním. Poděkoval Tesákovi a vydal se sám. Šel docela klidně. Najednou ho zastavila podivná skupinka psů. Šel z nich strach, ale Ďapka se nedal a útočně zavrčel: „Jděte mi pryč z cesty.“ Jeden z nich, asi vůdce, se začal smát. Ďapka k němu přiskočil a rychlým pohybem ho dostal na záda. Do očí mu řekl: „Nevím, kdo jsi, ale pamatuj si mě. Já nechci nikomu ublížit, ale nesmí si na mě nikdo nic dovolovat.“ Otočil se a šel dál. Jejich vůdce, jmenoval se Teodor, se hrabal znovu na všechny čtyři. Sliny mu tekly z pusy a našťavaně štěkal. Po chvíli toho nechal a šel dál i se svou smečkou. Ďapka nebyl moc nadšený z vesnice. Připadala mu taková pochmurná. Najednou začalo pršet. Ďapka začal utíkat, ale nevěděl, kde se schovat. Najednou se vedle něj objevila jako přízrak bílá fenka. Vypadala nádherně. Začala na něj štěkat: „Pojd' sem.“ Ďapka běžel za ní. Byla pod plechem. Jen tak tak se tam vešli. Fenka se na něj mírumilovně podívala a řekl: „Ahoj, já jsem Sára. Kdo jsi ty?“ „Ďapka.“ Fena ho olízla a lehla si na studenou zem. Víc už si nepovídali.

5. Bratři

Děšť přestal a nastalo ráno. Ďapka pomalu otvíral oči. Probudila ho kňučící fena. Vyskočil na čtyři a hned věděl, co se děje. Sára ležela na zemi a pokoušela se zachránit. Nad ní stál na čtyřech pes, podobný huskymu. Ďapka na něj skočil a zakousl se mu do nohy. Pes se svíjel v bolestech. Ďapka na něj radši ještě zavrčel. Vtom ho útočník přerušil otázkou: „Nejsi ty náhodou Ďapka?“ Ďapka se zasekl a podíval se do očí toho psa. Po chvíli nevrle odštěkl: „Rexi! Co tu děláš?“ „Hledám nový domov.“ Ďapka z něj slezl a šel za Sárou. Jemně ji olízl. Sára se na něj otočila a řekla: „Děkuji ti moc.“ Rex jim vstoupil do řeči: „Kde jsi celou dobu žil? Myslel jsem, že jsi mrtvý.“ Ďapka se k němu otočil a našťavaně řekl: „Šel jsem tam, kam mi matka řekla. Zatímco ty sis asi hověl na gauči, já jsem bojoval o život.“ „Ty jsi byl vždy maminčin mazánek.“ Ďapka k němu znovu přiskočil a zakousl se mu do nohy. Vtom na něj skočil jiný pes. Ďapka ho rychle odstrčil a do ucha mu zavrčel: „Maxi! To jsem přece já, Ďapka.“ Když viděl, že bratři z něj nejsou moc nadšení, našťavaně zavrčel: „Běžte odsud pryč. Tady nemáte co dělat.“ Max svěsil uši a šel pomoci Rexovi. Ďapka pomalu

s vrčením šel za Sárrou. Koukl se na ni a lehl si. Díval se do dále na své dva bratry. Takhle si shledání s nimi nepředstavoval.

6. Tyran

Když jeho bratři odešli, zvedl se Ťapka a už chtěl jít, když tu najednou ho Sára zastavila. Řekla mu: „Jsi silný a nebojíš se. Musíš nám pomoci.“ „Já? Proč zrovna já?“ „Mohl to být i někdo jiný, ale ty ses zde najednou objevil a já vím, že ty jsi ten pravý zachránce. Už dlouhou dobu nás tady tyranizuje smečka psů. Jejich vůdce se jmenuje Teodor. Dělá si tady, co chce. Musíš nám pomoci.“ Ťapka si na něho najednou vzpomněl. Zadíval se na Sárrou a řekl: „Pomůžu vám, ale potom už půjdu.“ „Jasně,“ řekla smutně Sára. Ťapka ji olízl a vyšel na světlo. Prociťoval tu vůni přírody. Znovu se otočil na Sárrou a řekl: „Půjdem?“ Sára tam smutně seděla s hlavou skloněnou dolů. Ťapka k ní přišel a zeptal se jí: „Co se stalo?“ Sára se zvedla a řekla: „Tak pojď. Čím dřív bude od něj pokoj, tím líp.“ Ťapkovi to připadalo zvláštní, ale radši se neptal a šel.

7. Boj na život a na smrt

Ťapka se Sárrou byli na místě. Psi se tu schovávali za kusy plechů a klepali se strachy. Najednou vyšel Teodor a jeho smečka: „Co tu děláš ty a ta tvá krasavice?“ zeptal se Teodor. „Přišel jsem bojovat za práva psů.“ „Za práva psů?“ rozchechtal se Teodor. Pak se zeptal: „Co se stane, když vyhraješ?“ „Odejdeš se svojí smečkou pryč a nikdy se nevrátíš,“ zavrčel Ťapka: „A když vyhraji já?“ ušklíbl se Teodor. „Tak...“ zamyslel se Ťapka. Najednou mu do řeči skočila Sára: „Tak si se mnou můžeš dělat, co chceš.“ „Beru.“ Ťapka se otočil na Sárrou. Ta se na něho usmála. Teodor navrhl: „Dáme jenom jedno kolo. Když někdo z nás dvou nebude vstávat do tří, tak ten druhý vyhrál. Platí?“ „Platí,“ odpověděl Ťapka. Kolem nich se shromáždili psi. Oba dva bojovníci cenili zuby. Ťapka vyskočil na Teodora, ale ten ho odrazil. Pak uviděl Ťapka Sárrou a její smutný výraz. Věděl, že musí za ni dát do boje vše. Rozčílil se a zaútočil na Teodora. Byl to krutý boj. Jednu chvíli vypadalo, že Ťapka prohraje. Najednou se ale Ťapkovi podařilo soupeře chytit za krk a srazit na zem. Teodor se svíjel, ale nakonec musel uznat prohru a se svojí smečkou utéct. Všichni byli nadšení, hlavně Sára. Skočila na Ťapku a začala ho olizovat štěstím. Ťapka se zvedl a řekl: „Už musím jít.“ Sára se zarazila a řekla: „Mám tě ráda, neodcházej, prosím.“ Ťapkovi to lámalo srdce. Přišel k Sáře a řekl: „Já tebe taky, ale musím jít. Sbohem.“ Rozeběhl se pryč. Sára za ním volala: „Počkej, stůj!“ Ťapka nevnímal. Běžel do dále. Pryč.

8. Znamení

Po chvíli běhu se zastavil a zadíval se na slunce. Zastesklo se mu po Sáře, matce a jeho bratrech. Říkal si: „Nemůžu se tam vrátit. Jsem jako vlk a ne nějaký domácí mazlíček.“ Najednou se mu zjevila na nebi matka. Ďapka tomu nevěřil, ale byla to ona. Usmívala se na něj a řekla: „Vrať se zpátky, oni tě potřebují.“ „Ale mami.“ Matka už nic neříkala, usmívala a najednou byla pryč. Ďapka nevěděl, co se to děje. Chvilí přemýšlel a pak si v duchu řekl: „To bylo určitě znamení!“ Obrátil směr a rozeběhl se zpátky. Sára ho pořád vyhlížela, ale pak si lehla na zem a začala plakat. Najednou se před ní vynořil Ďapka. Postavila se rychle na všechny čtyři a rozeběhla se k němu. Svalila ho samou radostí na zem a řekla: „Ty ses vrátil.“ Ďapka nic neříkal, jenom ji zlehka olízl. Oba cítili velké štěstí. Věděli, že k sobě patří a zůstanou spolu navždy.

A tak končí příběh o statečném psu, který nebyl ani vlk ani pes, byl to Ďapka. Nakonec se usmířil se svými bratry a založil si rodinu. To je už ale jiný příběh.

Opuštěn

Matěj David Rosický, II. kategorie, 13 let

Park Lané International School, Praha 1, Valdštejnská 151

Stojím na břehu neznámého jezera a hledím skrz ranní mlhu na tiché opuštěné město, zahalené závojem temných stromů jako dáma oblečená na pohřeb. Konečky rákosí mě bodají do nohou a tancují ve větru smutný valčík jako vlajky na opuštěném hradě. Malý strom stojí po mém pravém boku. Je to starý hladový muž, který se shýbá, aby nakrmil suché lísky vodou z rozsáhlého temného jezera, které se jednoho dne stane jeho hrobem.

I slabý zimní vánek si s ním zahrává, hází ho ze strany na stranu, bere mu jeho děti a hází je nemilosrdně do temnot jezera, jež je pohltil a zakáže jim znovu spatřit sluneční paprsky. Jenže starý strom se jen smutkem chvěje, své děti již nikdy nespasí, a tak se drží posledních kořínků a marně doufá, že přijde brzy jaro a slunce vystoupí nad hory. Přeje si, ať slunce rozzáří to temné místo, kde teď zoufale stojí, opuštěn na břehu nevlídného temného jezera. Z nízkého kapradí se ozývá slabé cvrkání cvrčků, ale jejich píseň je smutná a mrtvá, život je omrzel a jejich cvrkání je klepání smrti na kovová vrata.

Zahleděl jsem se do dálí. Hory na obzoru mě obklíčily. Byly to vysoké mohutné zdi, proti kterým se cítím jako nevýznamný maličký mravenec. Nikde nevidím žádné známky života. Po břehu jezera se neprocházejí lidé, písňe ptáků usnuly v korunách stromů a ani kvákání žab či žbluňknutí ryby sem nedoléhá. Studený vánek mě řeže do obou tváří a postupně mnou prostupuje chlad. Mrtvé ticho chvílemi naruší hvízdání zesilujícího větru. Obloha je celá zatažená šedým sukmem a já jen čekám na první kapky deště. A tak stojím navzdory zimě a větru na břehu temného jezera... sám... opuštěn.

Ušoplesk

Jiří Havel, II. kategorie, 12 let
ZŠ a MŠ Brno, Vedlejší 10

Nikdy jsem si toho nevšímal. Byl jsem to prostě já. Jedna z miliard tváří. Jedna z miliard dětí. Můj kamarád Honza například sotva viděl přes svůj gigantický velký nos. Tak ho měl velký. Nevadilo mu to a ani to nevadilo nikomu z kamarádů. Proč jsme si tenkrát ve školce takových věcí nevšímali? Jeden měl křivá ústa, druhý měl na čele jizvu, další šilhal, někdo byl tlustý, no. a já měl odstáté uši. A to hodně odstáté uši. Tak odstáté, že jsem za nimi mohl pašovat bonbóny, mohl jsem si za ně podle známého rčení zapisovat, nebo si za nimi střídat na nové lego. Takové to byly prosím uši.

Tenkrát ve školce jsem si to neuvědomoval. Vždyť tehdy nikdo moc na vzhled nehleděl. Třeba to, jak dobře postavíte hrad z kostek vás mohlo v žebříčku oblíbenosti (na jehož vrcholu byly většinou samé fiktivní postavy) posunout nahoru. Možná i to, když jsem dal kamarádce bonbón, namaloval pěkný domek a uklidil si po sobě svačinu. Nic víc. V zrcadle jsem na sobě žádnou vadu neviděl, vídal jsem se denně a byl jsem na sebe zvyklý.

Léta ve školce mi nepřinesla kvůli mému vzhledu žádné větší starosti. Vlastně jsem žádný rozdíl nevnímal. Když mě máma chtěla nechat operovat před nástupem do první třídy, nechápal jsem vůbec proč. Měla strach z něčeho, co jsem zatím neznal. Nechtěl jsem žádnou operaci.

Operace se nekonala a já hrdě nastoupil do první třídy, do velké školy, do které jsem se tak těšil. A tak jsem prošel první ročníky prvního stupně, kde jsme se PRÝ měli učit ty nejzákladnější základy všech základních základů. Ze začátku úplně v pohodě...

Dnes jsem v šesté třídě. Mnohé se změnilo. Naučil jsem se spoustu nových věcí a změnil se mé priority, i já jsem se změnil. Co se ale během těch let nezměnilo, bylo to, že se mi skupinka starších žáků posmívala za můj zevnějšek. Poslední ročníky na 1. stupni základní školy jsem nebyl

vůbec šťastný. Nejdřív jsem to celkem snášel, protože jsem se nikdy dříve s posmíváním nesetkal. Nevěděl jsem, že ti starší řeší hlavně vzhled a oblečení. Nevěděl jsem, že posmívání a šikana je u pubertáků celkem běžná věc. Postupně mě to ale začalo štítat. Říkal jsem si, proč zrovna já, vždyť jsem jim nic neudělal, ani je neznám, nechodí se mnou do třídy ani do stejného ročníku, tak proč se mi posmívají. Nazývali mě různými jmény, potom mi dali přezdívku Ušoplesk. Trapnou přezdívku. Ušoplesk. Mnohokrát jsem ji slyšel zdálky v šatnách školy a těšil se, až se za mnou zavrou dveře této „vzdělávací“ instituce.

Začal jsem být čím dál častěji kvůli posmívání smutný. Často našťvaný. S nechutí a úzkostí jsem se vracel z jídelny do šaten, s obavami jsem vycházel ze školy. Díval jsem se denně kolem sebe, jestli někde nestojí a nebudou na mě vykřikovat posměšky a výhrůžky. Přesto jsem stále nesouhlasil s nabídkou rodičů, abych podstoupil operaci. Říkal jsem jim, že mi to nevádí, že jsem v pohodě, ať se klidně všichni posmívají. Chtěl jsem být JÁ.

Nebyla to pravda. Vadilo mi to stále víc, protože Ušoplesk začal být všude. Už to nebylo jen o tom, že se mi vysmívala parta kluků skoro denně ve škole nebo před školou. Ať jsem před ním utíkal, kam jsem chtěl, vždy se objevil. V každém rohu, na chodbách, v jídelně, na záchodě, na ulici. Začal mě pronásledovat i ve snech.

Jednoho dne se máma už přestala ptát a objednala mě. Já se už nebránil. Toužil jsem po změně. Chtěl jsem mezi mnou a Ušopleskem udělat tlustou čáru a k té čáře postavit dva ozbrojené vojáky, aby se ke mně Ušoplesk nemohl ani přiblížit. Operace jsem se ale bál. Bál jsem se bolesti, bál jsem se, že to nepomůže.

Byly letní prázdniny, a já si dával dvouměsíční přestávku mezi čtvrtou a pátou třídou. Prázdniny jsou super, i když vždycky v nejlepším skončí a už se zase začnou tahat knihy a desítky sešitů a jsme nuceni být svědky vlastního vzdělávání. Tyhle prázdniny jsem částečně prožil v obrovských bolestech, v obvazech a v čelence. Byl jsem jako tajný policajt, který odešel v převlečení a vrátil se jako někdo jiný. To léto jsem podstoupil operaci mých komických rekvizit. To léto jsem svedl boj s Ušopleskem a se svým sebevědomím. To léto proto, abych nastoupil do školy bez obvazů a jediné známky toho, co jsem prodělal.

Do páté třídy jsem nastoupil jako jiný kluk. Na začátku školního roku jsem byl skvěle naladěný, ale úsměv z tváře se mi brzy vytratil. Když jsem po pár dnech přišel do šatny, uslyšel jsem za zády „Ušoplesk“. Cítil

jsem se hrozně, probudil se ve mně vztek, nenávisť k těm klukům, lítost, zoufalství, že už dál nevím, co dělat, aby se mi nesmáli, měl jsem už přece normální uši jako každý a přesto jsem zjistil, že Ušoplesk stále žije. A právě proto, že už jsem s tím nemohl dál nic udělat, začal jsem se učit posmívání ignorovat. Začal teprve ten pravý boj s Ušopleskem, chápal jsem, že problém už je především v mé mysli.

Ušoplesk se z mých myšlenek postupně vytrácel a mizel ze všech chodeb i šaten, z jídelny i záchodků, přestal obtěžovat mé sny. Postupně z mého života zmizel. Zůstal už jen ve slovech těch, kteří ho stvořili.

Dnes sám na sobě vidím, že operace byla správné rozhodnutí, a také vím, že když někdo někomu chce ubližovat, vždycky si prostředek najde. Jmenuji se Jiří a někdy také Ušoplesk. No a?

Johana Seidlová, II. kategorie, 13 let
ZŠ E. Beneše, Písek, Mírové náměstí 1466

Malí pomocníci v našem těle

Vašík byl v neděli v kině. Promítali moc hezký film o mašině Tomášovi, a tu má Vašík moc rád. Další týden chodil do školy a v pátek byl i na tréninku fotbalu. V sobotu byl unavený a maminka si myslela, že se včera unavil při sportování. Ale ani v neděli a v pondělí to nebylo lepší. Ve středu ráno už se mu nechtělo vstát vůbec. Plakal a byl celý červený a rozpalený. Maminka starostlivě spráskla ruce. Vašík je opravdu nemocný. „Zavoláme pana doktora, protože je to vážné,“ rozhodla rázně. Chudák maminka! Měla o svého synka takový strach! Pan doktor slíbil, že se odpoledne zastaví. Prohlédl Vašíka, proklepal, změřil teplotu a řekl: „Milá maminko, Vašík má asi nějakou dětskou nemoc, ale nevím jakou. Tady v Protivíně teď řádí spála. V krku to má trochu červené, ale zatím to na spálu nevypadá.“ Pan doktor předepsal lék na snížení teploty a slíbil, že se zítra zastaví znovu. Co se dělo ve Vašíkově těle hned poté, co se vrátil z kina? V kině seděl vedle Tondy, kterému nebylo dobře už včera. Ale nemohl se vzdát takového krásného filmu, a tak to nikomu neřekl. Když přišel domů, šel rovnou do postele a maminka mu naměřila teplotu 39 stupňů. Vašík se v kině nadýchal bakterií, které kolem sebe prskal Tonda. Bacily se hned chopily příležitosti a začaly se v krku Vašíka množit. Během krátkého času se první z nich dostaly do krve a byly ve svém živlu. „Tady si zařadíme ... tady se rozmnožíme ... tady se nám bude dařit dobře ... a všechno ovládneme ... a všude se usadíme ... až Vašíka zahubíme ...“ A bylo by se tak i stalo, kdyby Vašík neměl v sobě pracovitě trpaslíčky, které bacily probudili. Nejprve se zpráva dostala k trpaslíkům, kteří se tak potulují po těle a pečlivě kontrolují, jestli je všechno v pořádku. A u Vašíka to vůbec v pořádku nebylo! Začal hon na cizí vetřelce. Trpaslíci se snažili bakterie chytit, spolknout a zničit. Ale jejich síly jim nestačily. Bakterie se množily a množily a bylo jich čím dál víc. „Kamarádi, to nestihneme, musíte pomoci!“ volali do boje další trpaslíky. To už Vašík byl nemocný a zvýšila se mu teplota. To proto, aby se bacily v tomto horku uvařily. Ale ani to nestačilo. Kolegové trpaslíci, co

umí bacily poznat, už začali pracovat naplno. Vyráběli protilátky, které se zachytily na bakteriích a zahubily je. Mnoho bakterií zahynulo. Přesto se ráno Vašík probudil s bolestí v krku, a když ho maminka uviděla, spráskla ruce. „Vašíku, ty vypadáš, jako by tě hodili do malin.“ Pan doktor se tvářil vážně. „Vašík má vyrážku po celém těle a zvětšené mandle, je to jasná spála.“ Odebral mu krev a potom řekl: „Vašíkův organismus reaguje dobře. Bílé krvinky se rozmnožily a snaží se infekci porazit. Ale aby Vašík neměl nějaké komplikace, budeme jim muset pomoci antibiotiky. Předepíšeme Vašíkovi na každý den jednu injekci penicilinu.“ Za dva dny byl Vašík zase chlapík. Musel ještě odpočívat a odpočívali i maličcí trpaslíčci - bílé krvinky, kteří mu pomohli infekci překonat. A jestli vás zajímá, odkud to vím, tak věřte, že tohle mi vyprávěla má skvělá babička, když jsem ležela se spálou v posteli a nechtěla jsem užívat antibiotika.

Barevné dny

Když se ráno probudím a není právě zima a tma, můj první pohled směřuje do okna proti posteli. Snažím se odhadnout, jakou barvu bude mít nový den. Dny mám pojmenované podle barev. Žlutý je den sluníčkový, kdy od rána stojí slunce na obloze a všechno je žluté od jeho paprsků. Takové dny mám nejraději, jsou spojeny s létem, prázdninami a spoustou volna. Cítím z něj vůni mého koníčka Platánka. Jsou dny modré, ty mám spojené s mořem, pískem a horkem. Jsou růžové, kdy sluníčko prosvítá jen lehce za mraky, ale slibuje, že si ho užijeme. Jsou ale i dny šedivé, kdy mraky padají až na střechu našeho domu. Těch je asi nejvíce. Podle roční doby z nich najednou teče spousta vody.... nebo sníh. Moje nálada se často řídí podle počasí. Maminka říká, že jsem jako to počasí, chvíli smích, chvíli pláč. Někdy si myslím, že den je černý. Za celý život jsem prožila jenom jeden opravdu černý den, a to na začátku vůbec neměl černou barvu, ale pyšnil se krásnou růžovou. Těšila jsem se na ten den, protože byl svátek a volno a naše rodina měla naplánovaný výlet na Lipno. Ranní mraky se vypařily a vyjeli jsme do sluníčka. Na Lipně už měl den jasně žlutou barvu. Tatínek a mladší bratr měli v plánu sjíždět na kolech po sjezdovce a trénovat na bikrosové závody. Já s maminkou a malým Fandou jsme zvolili mnohem lehčí trasu nahoru na kopec po cyklostezce, tam si dát oběd, pohrát si na hřišti a potom opět dolů z kopce k našim známým do penzionu a strávit s nimi hezký večer. První část dne proběhla podle plánu. Počasí nám přálo, maminka šlapala do kopce přede mnou s Fandou na sedátku. Brácha nadšeně vřískal a ukazoval na koně, krávy a ovce na stráních podél cesty. Nahoře na kopci bylo opravdu krásně. Ve stánku jsme si dali něco

k jídlu a limonádu, Fanda si hrál s dětmi na prolézačkách a sešli jsme se s tatínkem a Honzíkem, kteří po sjezdu vyšlapali zase nahoru a rychlým sjezdem si to pelášili opět z kopce dolů. Když jsme se loučili, ještě jsme netušili, jak najednou ten krásný den zčerná. Sjížděli jsme opatrně po cyklostezce dolů do údolí. Jela jsem před maminkou, která vezla Fandu před sebou. Dole na mě maminka zavolala, ať zatočím doleva. Ohlédl jsem se za jejím hlasem a byla tak svědkem toho, co se potom stalo. Maminka v zatáčce vyletěla z kola, přeletěla přes řídítka, při tom minula Fandu a spadla se žuchnutím na trávu u cesty. Kolo s Fandou, který se praštil jen do brady, chvíli ještě pokračovalo v jízdě a potom spadlo na zem. Fanouš zůstal přivázaný na kole, ale sám se vyprostil, vyskočil a usedavě plakal. Jakmile však uviděl ležící maminku, ihned přestal brečet, stál a vydešeně se díval. Bylo nám jasné, že s maminkou je něco vážného. Byla při vědomí, ale zašeptala nám, že nemůže vstát a těžce se jí dýchalo. V obličeji byla bílá... Chvilku jsem panikařila, ale potom jsem rychle zatelefonovala tatínkovi. Sláva mobilům! Naštěstí nám přišla na pomoc z blízkého domu paní, která zavolala rychlou sanitku. Potom jsme se snažili maminku držet v poloze, ve které jí to nejméně bolelo, zahřívali jsme ji dekou. Najednou tu byl tatínek a přijela i sanitka. Naložili maminku a my jsme zůstali stát na silnici... a na mě padl hrozný strach, že je s maminkou něco moc vážného a že jí možná jde o život. Tatínek si všiml, proč k té nešťastné události došlo. Plech na předním kole, který měl chránit Fandovy nohy, se uvolnil a dostal se mezi dráty kola. Ze dne plného pohody se stal den černější než noc. Naskočili jsme do auta a jeli za maminkou. Sanitka ji dovezla do nemocnice v Českém Krumlově, kde zjistili, že má vnitřní zranění a rychle ji převezli na jednotku intenzivní péče do Českých Budějovic, kde strávila dlouhých 30 dní. Moc jsem se bála, co s maminkou bude. Museli jsme jen čekat, jak si maminka s tím těžkým úrazem poradí. Dny byly černé a potom tmavě šedé. A my jsme si uvědomili, jak máme maminku rádi a co pro nás znamená. Jak málo jsou důležité některé věci, které se nám zdály předtím nezbytné. Stýskalo se nám a navíc jsme my děti k mamince ze začátku nesměly. Chodil tam jenom tatínek a babička, zato každý den. Asi po týdně jsem ji zase uviděla. Byla bledá, ale už se na nás z postele maličko usmívala. Když maminka po měsíci opouštěla nemocnici, byl den barvy tmavošedé a přšelo. Ale my jsme věděli, že pro nás je to žlutý den plný slunce. To sluníčko byla naše maminka.

Bajka o zvědavé štice

V jednom velkém rybníku s krásnými zákoutími, čistou vodou, rákosím okolo a dnem pokrytým trávou se narodila malá štika. Rostla obklopená dalšími dospělými štikami a učila se od nich všechno, co je potřeba k životu. Naučila se hlavně shánět si potravu. Polykala celé dny potěr a menší rybky, které nestačily uplavat. Zvykla si rychle na roli predátora, nejsilnějšího dravce v rybníce, a tak měla vždy plné břicho a žilo se jí dobře.

Občas slyšela kvákání žab a poslouchala, co si ti obojživelníci vyprávějí. Žáby měly výhodu, že mohly být pod vodou, ale i nad ní, vyskočit na břeh a projít se po souši. Vyprávěly potom, jak krásné je to na louce u rybníka, jak tam sedí zadumaní rybáři a celé hodiny mlčí ... Štika byla velice zvědavá a dala by nevím co za to, aby se mohla také na břeh podívat. Občas se vydala do mělčích vod, ale z rybníka nezahlédla nic, než strmý břeh. Jednou uviděla rybáře, jak právě něco hodil do vody a štika se lekla a rychle odplula.

Svěřila se se svým snem starším štikám. Ta nejstarší malou štičku varovala: „Nenech se ovládat zvědavostí. Každý má žít tam, kde je to pro něj nejlepší. A pro tebe je to nejlepší a nejbezpečnější ve vodě.“ Ale zvědavost byla silnější než štika. Pořád vymýšlela, jak by se na břeh alespoň na chvílku podívala. „Už vím, jak to udělám. Nechám se vytáhnout rybářem na tom divném provazu nahoru a zjistím, jak se žije nad vodou. Nejsem přeci nějaká buranská štika, co zná jen svůj rybník. Já jsem štika cestovatelka.“

Přiblížila se ke břehu a rychle spolkla návnadu, co tam rybář právě hodil. Byla to malá rybka. Takových už spolkla štika spoustu. Ale tohle bylo něco jiného, viselo to v krku a nešlo ani tam, ani zpátky ... a mělo to něco divného píchavého na konci ... a zaseklo se to štice do tlamičky. Vyletěla nad hladinu jako špunt z láhve. Byla na břehu, ale vůbec ji to netěšilo. Nemohla dýchat a k tomu na ni zíral malý chlapec, který ji z vody vytáhl. „Tati, mám štiku, ale je nějaká malá.“ Tatínek přišel, podíval se na štičku a řekl: „Pusť ji, je podměrečná.“

Tak štika kvůli své zvědavosti málem přišla o život, ale měla velké štěstí. Rána po háčku se jí brzy zahojila a ze zvědavosti byla už do smrti vyléčená.

Prase Kulička a Dvounohý sluha

Jiří Ryjáček, II. kategorie, 13 let

Gymnázium Zikmunda Wintra, Rakovník, Nám. Jana Žižky 186

Ráno jsem se vzbudil už v devět hodin, protože jsem měl obrovský hlad. Hlad tak veliký, že jsem musel vylézt ze svého křesla a zahalekat na svého dvounohého sluhu: „Nakrm mě, ty líný otroku, od čeho jsi!“ Dvounohý sluha ale nic, tak jsem mu pohrozil: „Jestli hned nevstaneš a jestli mě nenakrmíš, tak na tebe skočím ze skříně!“ Dvounohý sluha nic neřekl a tak jsem na něj skočil. Bum, bác, šleh, plesk, křup óú! Sluha se konečně vzbudil. „Kuličko, co to tady vyvádíš! Ty malý tlustý prase, zničil si celou postel!“ Pak si sedl, protáhl se, podrbal mě pod třetí bradou a řekl: „Nemáš hlad? Dal bych si pizzu!“ „Jo, to já taky! A velikou!“ zasnul jsem se.

Když mi šel můj otrok pro jídlo, zazvonil zvonek. Otrok otevřel a tak začala moje denní můra. Za dveřmi stála dvojnohá opice s dlouhými vlasy a můj otrok jí říkal Olgo. Olga si to vplula do bytu. Pohupovala se v bocích, kroutila zadečkem, až se dokroutila ke kuchyňské lince. Vypravovala něco o Krumlově a pak najednou zmlkla. Třeštila oči, prstem mířila na mě a blekotala: „Co to tam je?“ „Přece Kulička! Mé prase!“

„Prase?“ zeptala se nenávisťně. „Ty žiješ s prasetem!“

„Jasně!“ řekl páníček a velmi, ale opravdu velmi potichu dodal: „Zvykám si.“ „Doufám, že to prase nechceš vzít s sebou?“

„Chci,“ přitakal otrok a začal sbírat věci ze stolu. Když jich měl batoh, připnul mi obojek, vyšel s námi ven a posadil mě do jakéhosi pytle s okýnky. Velikého. Vlezl si sem i on i ta.... Olga. Olga uraženě mlčela. Sluha kroutil kolem a něco vypravoval. Nevím co, protože jsem sebou mlátil ze strany na stranu, nic jsem pořádně neviděl a ještě ke všemu jsem se bál. Stromy kolem se daly do chodu a potom doslova utíkaly. Utíkaly i domy, jen můj otrok a Olga seděli. Z jejich hovoru nevím nic. Nejasně si pamatuji podobný zvuk, jaký má tenhle pytel. Když se ozval, vždycky zmizel někdo z příbuzenstva a už se nikdy neobjevil. Nepřemýšlel jsem o tom. Ostatně i můj otrok si mě takhle vzal k sobě. Ale co bude teď? Ještě že my, prasata, jsme tak houževnatý druh.

Takové malé chlupaté dobrodružství

Matěj Kačmář, II. kategorie, 14 let

Gymnázium Ostrava-Hrabůvka, Fr. Hajdy 34

Výlet

Byla jednou jedna obyčejná klec, v té kleci obyčejná budka a v té budce leželo morče. To morče bylo v podstatě také obyčejné, ale jak může být obyčejné něco, o čem je napsaný celý příběh? Tak tedy znovu.

Bylo jednou jedno neobyčejné morce, které se jmenovalo Ťula. Jednoho všedního dne vylezl Ťula ze svého domečku...

„Uááá!“ zívá si Ťula. „To jsem se ale krásně vyspink..., hele snídaně! Mňam, okurku mám nejradši!“ Jen co se pořádně najedl a napil, usmyslel si, že si vyjde na procházku. Začal proto hlasitě pískat: „Uííí, uíííííí, kde jste kdo! Pusťte si mě, já chci ven!“ Ale nikdo nezareagoval. Zkusil to tedy znovu. Konečně ho někdo pustil a on se vydal na procházku. Nejprve navštívil své místo pod křeslem. „Mmm, to je ale vůně! Takhle voním já! - Aha, vždyť jsou tady moje bobky!“ A pak uviděl tu věc, byla černá a měla tvar ponožky. Hned se za ní rozběhl. „Co kdybych si do ní vlezl?“ pomyslel si. „Tudy to nejde, tudy taky ne... Tudy to jde! Pomoc, pomoc, já nic nevidím!“ A běhal po celém pokoji. Za chvíli se mu z ní přeci jen podařilo vyprostit. „Uf! To byla dřina, jdu si zdřímnout.“ A ještě než si uvědomil, co vlastně dělá, svalil se na zem a usnul...

Morčecí sen

Najednou se ocitl někde v trávě. Pomalu otevřel nejprve jedno oko, potom druhé, a jakmile se rozkoukal, hrozně se vylekal. Strachem úplně ztuhl. „Pomoóc, kde to jsem?“ pomyslel si. „Snad je někde blízko můj domeček. Zkusím ho najít.“ Ještě si dodal trochu odvahy a pak vyšel vstříc dobrodružství. Jak si tak řádkal prašnou travnatou krajinou, najednou uslyšel, jak se kousíček od něj něco šustlo. Bleskově se otočil a v nedalekém křoví zahlédl bezovou hlavičku a poté i tělíčko. „Pojď se honem schovat,“ řeklo to, „na co ještě čekáš? Chceš, ať tě něco chytí?“ Ťula byl převelice zmatený, ale nakonec přece jen skočil do křoví. „Kdo

jsi?“ zeptal se toho tvora. „Já jsem morče, stejně jako ty,“ odvětil ten tvor. „Jako já? Já jsem Ťula.“ - „Ťula? To je ale divné jméno,“ řeklo Morče. „Ale teď už pojď, zavedu tě k nám do nory...“ A byli tam. Ťula oněměl úžasem. Byla tam spousta morčat všelijakých barev a velikostí. Ťula si najednou připadal jako ve svém živlu. Byl naprosto spokojený... ...dokud neuslyšel zvuk zvonku...

Smysl života

Probudil se. Ještě pořád ležel uprostřed pokoje. „Jé, to byl ale krásný sen! Hrozně bych chtěl mít nějakého kamaráda!“ Ale potom jeho myšlenku zahnal ukrutný hlad, a proto se rozběhl do klece, jestli tam nenajde něco k snědku. „Mňam, mňam! To okurka je ale dobrá! A kolik jí tady je! Tolik mi jí ještě nedali!“

Ale vtom někdo otevřel dvířka a do klece posadil mladou, šedou morčecí samičku. Ťula si ji hned očichal, aby zjistil, co je zač, ale poté se dal opět do jídla. Samička se také pokoušela strčit svůj čumáček do misky, ale Ťulovi se to ani trošičku nelíbilo. „Hele! To je moje jídlo! Najdi si svoje!“ vyjel na ni. Ona se na něj jen smutně podívala a poprosila: „No tak! Já mám taky hlad!“ Ťulovi se jí přece jen trochu zželelo a řekl: „No dobře, ale jenom trošičku!“ - „Děkuji,“ odvětila samička. Ťulovi se vůbec nelíbila, pořád se na něj dívala a lezla mu po jeho seně. Až jednoho večera jej poprosila, jestli by se k němu mohla přitulit, že je jí zima. Ťula jí to tedy dovolil a musel přiznat, že je to docela příjemné. Nový „vetřelec“ se mu začal docela líbit. Čím dál tím častěji si spolu hráli, honili se, až z toho postupem času vnikla láska - nebo snad jen vrozený pud?

A jednoho rána, když se Ťula probudil, se kolem něj tetelilo šest droboučkových, růžových tělíček. Díval se na ně překvapeně a někde hluboko v srdci ucítil, že se mu právě vyplnil jeho dávný sen. Teď už nebyl tak sám...

Doteky lásky

Karolína Kahounová, III. kategorie, 15 let

Církevní gymnázium, Plzeň, Mikulášské náměstí 15

Dívka se zrzavými vlasy, které se jí ve vlnách snášely až na záda, seděla na parapetu okna a sledovala svět venku. Uvědomovala si, že už pomalu přichází léto, a přesto se jí vše zdálo velmi ponuré. Viděla svítící slunce, jeho nádherný, ach ano, takřka éterický jas... Avšak spatřovala v něm cosi smutného. Nepřipadalo by se jí to tak, kdyby se necítila *takhle*. V hlubokých očích smaragdové barvy se jí odráželo hluboké zklamání, ale i překvapení. Ruce měla složené na zelené sukni. Povzdechla si. Brzy bude konec roku a ona by měla myslet na to, jak vytáhnout známky, a ne zas na *něj*. Uvnitř moc dobře věděla, že bylo špatné znamení, když dneska procházela kolem *něj* a jen co se na *něj* podívala, projelo celým jejím tělem zklamání. Ale byla příliš hrdá si tohle plně přiznat.

Protože ona to *takhle* nechtěla...

Přesto v koutku duše tušila, *proč* pocítila zklamání. Protože jí mnohem více vadilo, když *on* udělal něco, co se jí nelíbilo. Mnohem víc než předtím. Ale *předtím* jí najednou přišlo příliš vzdálené, ne jako by šlo jen o pár týdnů... Hodně jí začalo záležet na jeho chování! A navíc nechtěla o něm snít, nechtěla ho milovat, nikdy ho neměla začít chtít, když ho navíc nikdy nebude mít.

A už to tu je zase. Znovu nad ním přemýšlím... Co když opravdu jsem - dost! zarazila se opatrně v duchu. Myslela, že jí snad pukne hlava! Pak si uvědomila, o kom to přemýšlí. Panebože, o takovém blbcovi!! *Určitě to je jeden z nejhorších kluků pod sluncem!* snažila si připomínat, i když z takového odsuzování měla trochu i výčitky svědomí. Ale zase ji třeba odradí od *něj*. Z nepříjemného vtíravého pocitu se jí udělala husí kůže. *Ale to by znamenalo, že... ach jo!*

Už *opravdu dlouho* se necítila podobně zmateně, jako hvězda, která se ztratila cestou vesmírem... Podobnou rozpolcenost cítila vždycky, když - ale. Zavrtěla hlavou. Občas měla pocit, jako kdyby pořád padala stále

někam hlouběji a hlouběji... Ale vždyť on je tak ...!! Vší silou se přinutila myslet na něco jiného. Na *cokoli* jiného. Obrátila hlavu směrem ven.

Před chvílí poprchávalo - pořád si pamatovala magický zvuk kapek dopadajících na zem i na to, nad čím zrovna přemítala. Svítla duha a prozařovala svět venku - připomínala jí záchranu, poslední spásná ruka, díky které neuděláte něco, čeho byste v budoucnu litovali. Zoufale si opakovala věci, které o tomto pestrobarevném úkazu znala: *Duha je optický klam projevující se jako skupina barevných oblouků na obloze. Vzniká lomem a odrazem slunečního nebo měsíčního svitu o vodní kapky v atmosféře. Duha má průměr asi 40°- 42°. Mohou se vynořit i takzvané dvojité nebo trojitě duhy. Duha, rychle zamrkala, protože si nemohla vzpomenout na další informace, duha... skládá se z červené, oranžové, žluté, zelené, modré, indigové a fialové a -*. Zarazila se. Vybavila si, že ON dneska na sobě měl sexy modré tričko, které mu mimochodem opravdu moc slušelo!! Povzddechla si, tohle snad nemělo žádnou cenu! Zase se jejím nezbedným a neposlušným myšlenkám povedlo stočit k němu! Její plán odpoutat svoji pozornost od chlapce vyšel jako marný a rozjímání u okna zřejmě také nemělo žádnou cenu. Dokázala si jej vyobrazit v mysli přesně, jako kdyby ho viděla stát před sebou. Och... Pamatovala si ohledně něj hrozné detaily. A také si přesně vzpomínala na nádherný způsob, kterým se smál... *Ani neví, jak je roztomile a rozkošně*. Když si všimla lechtivého a hřejivého pocitu okolo pupíku (to nebyli jenom *motýlci v břiše*, ale určité celý roj motýlů!), uznala, že se nechala příliš unést. *Znovu*. Vypadalo to s ní čím dál hůř. Připadala si trochu jako zhulená (i když s tím neměla zkušenosti). Avšak on jí přišel *docela* líbezný, ale také strašně nechutně nedokonalý, až se jí hnusily vlastní zmatené pocity. Nebude přece cítit náklonost k někomu podobnému. Styděla se za sebe. Vzpomněla si, kolikrát slyšela nebo četla, že když jste zamilovaní, úplně nevnímáte nedostatky vašeho milostného objektu. Rozhořela se v ní naděje. Třeba to znamená, že ho nemiluje! A tušila, že to byla *marná* naděje. Však chlapci před... před *ním* jí také nikdy nepřišli dokonalí. A jak prožívala lásku k nim, no nebylo to náhodou *něčemu* podobné?? *Přestaň*, napomenula se v duchu ostře. On není blbý... pokud ho opravdu... *miluje*, pozná to. Nebo si bude myslet, že se totálně zbláznila. Problém byl v tom, že ona by se opravdu zbláznila... ale do *něj*. Nechtěla mu otravovat život. Sama sobě připomínala figurku, kterou někdo ovládá. Byla opravdu trapná. Například, když dneska šla po chodbě s ním a ještě s několika dalšími lidmi, třáslы se jí z něj nohy a podlamovala kolena. Strašně ráda se na něj

koukala, a dneska taky. Nacházel se v její přítomnosti a ona ho mocně vnímala a skoro si nevšímala ničeho jiného, no to se jí v poslední době také někdy stávalo. Ale našlo by se toho mnohem víc...! Nikdy si nepřála k někomu cítit něco tak nekonečně hlubokého, dechberoucího a zvláštního. Už dávno věděla, co láska dokáže způsobit, jak člověka ovládá i proti jeho vlastnímu rozumu... Zhluboka se nadechla. Už to vypadalo, že je na čase rozloučit se se všemi těmi dlouhými dny, kdy nikoho nemilovala. Sbohem, sbohem, krásná léta bez lásky!

Vyber si, proběhlo jí hlavou. Trochu nervózně natáhla pravou nohu před sebe. *Tak už si konečně vyber*. Avšak tady vlastně nešlo o její svobodnou vůli. Nedokázala sobě určit, koho bude milovat. Byla otrokyní vlastních citů. Nikdy nedostala na výběr... Jako kdyby tohle byl její osud...

Zamilovat se do něj bylo jako úsvit. Svítivé paprsky příchodu se postupně rozléhaly po obloze a pak... Pak mne definitivně, nevratně, pohltily, úplně, problesklo jí hlavou vážně. A bylo to venku!! Tadá!! Oficiálně si celou věc přiznala. Ale jak tohle všechno skončí?? A co je na něm tak výjimečného, proč k němu cítí něco podobného? Sice jistě měl i kladné stránky, ale jedinečný nejspíš nebyl. No jo, jako kdyby byla láska nějaké kouzlo. *Nevybrala jsem si zrovna tebe, a tak nebud' můj dar z nebe, předtím jsem tě nechtěla a nikdy jsem tě neměla...* Uvidí, co jí přinesou další dny. Její život se sice zkomplikoval, ale možná že to všechno nakonec nebude tak hrozné, jak se zprvu zdá... Tedy alespoň doufala. Růžové rty se jí roztáhly do jemného, ale naléhavého úsměvu. S karmínovými tvářemi studem vstala. Uhladila si novou sukni. Neposedně rozházené ohnivé kadeře si zastrčila za ucho a pomalu vyšla ven ze svého pokoje. Chtěla si čist, i když netušila, zda se dokáže dobře soustředit. Věděla, že se jí hned nepovede vyrovnat s tím, komu teď patří celé její srdce - šlo o dost překvapující věc...

Přece jenom, kdo by ještě před pouhým *měsícem* tušil, koho si její srdce vybere místo ní?! S marnou nadějí vykročila ze dveří. A s marnou nadějí pokračovala dál až do obýváku.

...Ano, to zklamání bylo špatné znamení...

Kamarádky

Natálie Lutonská, I. kategorie, 10 let
Základní škola Brno, Arménská 21

Byla jednou jedna dívka jménem Zuzka a ta Zuzka si moc přála koně. Jednoho dne šla ven, protože se domluvila se dvěma kamarádkami. Katkou a Terkou. Hrály si a povídaly. Katka povídala o tom, že někde prý slyšela o starém hřebčíně. Zuzku to velice zaujalo, a tak se zeptala: „A nevíš, kde ten hřebčín je?“

„To nevím, ale...“ Katka trochu přemýšlela.

„Ale já vím, kde je,“ řekla Terka.

„Tak kde?“ řekly Katka a Zuzka zároveň.

„No, prý je někde za městem a lidé říkají, že je opuštěný. Já se tam vypravím,“ řekla Zuzka.

„Já bych to nedělala.“ řekla Katka.

„Když jdeš ty, jdu i já,“ obrátila se Terka k Zuzce. Zuzka se usmála.

„No tak dobře,“ řekla otráveně Katka. „Jdu i já.“

Dívky si vše domluvily a řekly si, že vyrazí zítra po obědě kolem 13.00 hodiny. S sebou si vezmou baterku, pro jistotu teplejší oblečení a Terka má přinést provaz (co kdyby někam zapadly). Potom se rozloučily a šly domů. Druhý den po obědě šly Terka a Katka k Zuzčinu domu. Zuzka už vybíhala z venkovních dveří. Pozdravily se a šly. Šly po chodníku na konec města. Náhle se cesta změnila, samé hrboly a díry. Všude zakopávaly o kamení, ale přesto šly odhodlaně. Došly k veliké budově, která vůbec nevypadala staře, ale spíš to byla nová budova.

„Co když je to ten hřebčín?“ řekla Katka.

„Možná ano,“ odpověděla Katce Terka.

„Jdeme.“ řekla sebejistě Zuzka.

Katka otevřela vrata a všechny tři vešly dovnitř. Když se v šeru rozkoukaly, uviděly před sebou stáj a v ní plno koní, poníků a kupodivu jen jedno hříbě. Zuzka nevěděla, kterého koníka, či poníka si pohladit dřív. Jak tak obchází boxy, to je místo, kde koníci jí a spí, tak se jí velice zalíbí hříbátko. Jak tam tak stálo samo, Zuzce ho bylo líto. Chvíli se na hříbě dívala, potom otevřela branku do boxu a vstoupila dovnitř. Natáhla ruku,

aby hříbě pohladila, ale hříbě jí uhnulo. Přišla k němu blíž a dotkla se ho. Hříbátko tentokrát stálo klidně. Začala ho hladit.

„Ty máš ale hebkou srst.“ řekla hříběti.

„Zuzko!“ zakřičely Katka a Terka zároveň. Hříbě se leklo a uskočilo od Zuzky. Zuzka se na kamarádky rozzlobila.

„To nemáte nic lepšího na práci, než mě rušit?!“ křikla Zuzka zvýšeným a dost rozzlobeným hlasem. Katka a Terka se na Zuzku dívaly vystrašeným pohledem. Zuzka je chvíli pozorovala a pak řekla: „Tak co jste chtěly?“

„No, že je tady spousta koní,“ řekla Katka.

„Aha.“ odpověděla Zuzka už trochu smířlivěji.

„Projedeme se?“ zeptala se Terka.

„No, já jsem pro.“ řekla Zuzka.

Katka si vybrala bělouška s krásnými modrými očima. Terce se zalíbil grošovaný poník. Zuzka už byla dávno rozhodnuta, ale jak to holkám říct, aby se nerozzlobily? Zuzka si nevěděla rady. Podívala se na Katku, Terku a nakonec na hříbě. V tom ji něco napadlo.

„Holky, zdá se mi, že už je moc hodin.“

„Ale vždyť jsme teprve přišly, Zuzko!“

„To nevadí, raději půjdeme domů.“

„No tak dobře,“ řekly Katka a Terka současně.

V polovině cesty si Zuzka přesně podle svého plánu náhle vzpomněla, že v hřebčíně něco zapomněla.

„Já se tam s tebou vrátím.“ řekla Katka i Terka.

„Díky, holky, ale nemám nic zapomínat. Běžte dál, já vás doženu.“

„Dobře Zuzko, ale buď opatrná.“

A tak Zuzka co nejrychleji běžela zpátky do hřebčína. Sáhla na kliku od vrat, ale nešly otevřít. Tahala znovu vší silou, ale vrata nepovolila. Plán se nezdařil, ale proč? říká si Zuzka pro sebe. Možná to funguje, jen když jsme tady všechny tři. pomyslela si Zuzka, ještě jednou zkusila zacloumat s vraty a pak šla domů. Terka a Katka se cestou domů velice loudaly, povídaly si a při tom přemýšlely, proč vlastně Zuzka nechtěla, aby se s ní vrátily. Najednou Katku napadlo, že se Zuzka nejspíš chtěla projet na hříbátku, a tak svou myšlenku pověděla Terce. Terka řekla: „Máš asi pravdu. Katko, protože Zuzka byla na nás moc našťvaná, když jsme zakřičely, ale my jsme si přece nevšimly, že zrovna hladí hříbátko.“

Už se blížily k městu a tu na ně někdo křičí: „Holky stůjte!!!“ Byla to Zuzka.

„Co jsi tam zapomněla?“ zeptaly se holky.

„No, nějaké věci.“

„Jaké věci?“

„Baterku, sice jsme ji nepotřebovaly, ale zůstala tam ležet. „Jú, to už je tolik hodin? Musím běžet domů,“ řekla Zuzka.

Doma se Zuzky maminka ptala, co všechno dělala a jestli bylo dobrodružství. Zuzka odpověděla, že ano a maminka hned chtěla vědět jaké. Zuzka byla v koncích a nevěděla, co má odpovědět. Nechtěla mamince říct o hřebčíně a tak zalhala: „Došly jsme za město na louku a tam si uvíly věneček z pampelišek.“

„To jste měly skvělou zábavu,“ řekla maminka.

Zatím Terka s Katkou docházely k Terčinu domu a uviděly vycházet cizí osobu. Terka rychle doběhla ke vchodovým dveřím a otevřela. Vešla a zavolala: „Mami, tati, jsem doma!“

Maminka s tatínkem příběhnou k Terce a řeknou: „Terezko, budeme se stěhovat.“

„Cože??“ řekla Těrka vyděšeně.

„Máš radost?“ zeptá se maminka.

„Ano,“ řekne Terka nejistě, ale ve skutečnosti žádnou radost nemá. A hned se ptá maminky, jestli si může pozvat Katku se Zuzkou.

„Proč ne.“ řekne maminka. A tak Terka hned popadne telefon a volá kamarádky. Než stačila nachystat chlebičky, už přichází Zuzka a ptá se, co se děje.

„Stěhuji se,“ řekla smutně Terka. To snad ne, pomyslí si Zuzka a v tom se otevrou dveře a přichází i Katka.

„Ahoj holky, co se děje?“

„Terka se stěhuje,“ řekne Zuzka. „Ale já to tak nenechám!“

Vyšla z pokoje rovnou za Terčiny rodiče a Katka s Terkou ji následovaly.

„Copak potřebuješ. Zuzanko?“ zeptala se Terčina maminka a Zuzka se nadechne a spustí: „Já vám nedovolím se odstěhovat. Těrka je má nejlepší kamarádka a já vám ji nedám, tak se raději nikam nestěhujte, prosím.“

Terčini rodiče na Zuzku vyjeveně koukají a pak se Terky zeptají: „Terezko, ty se nechceš stěhovat? Ne! A proč jsi to neřekla? Ty ses bála?“

„Ano.“

„No tak dobře, stěhovat se nemusíme, ano?“

„Ano!!!“ zakřičí holky trojhlasně. „Můžeme jít ven?“

„Můžete.“

A už holky běží do hřebčína. Otevrou vrata a utíkají ke hříbátku.

„Měly bychom je pojmenovat.“ napadne Katku.

„To bychom měly. Co tak BLESK,“ řekne Terka.

„To je krásné jméno.“ souhlasí Katka a Zuzka.

Holky se začaly smát a byl to krásný smích, byl to přátelský smích.

Ludmila Jančíková, III. kategorie, 15 let
Základní škola Strážnice, Školní 283

Motto:

*K čemu jsou holky na světě?
Aby z nich byly maminky,
aby se pěkně usmály
na toho, kdo je malinký.
Aby nás měl kdo pohladit
a vyprávěl nám pohádku.
Proto jsou tady maminky,
aby náš svět byl v pořádku.*

Jiří Žáček

... a přemýšlím. Voda se mi hrne kolem kotníků a pes je asi někde za plotem. Jsem našťvaná. Věčný nedostatek času nás od sebe odtrhává a my se vzdalujeme tomu druhému. „Mňau!“

Pousměju se. Tento zvuk je přímo magický. Všichni přítomní se při něm začnou rozhlížet kolem a psi, se zvednutýma ušima, se rozštěkají. Podívám se na displej svého mobilu. Zavřená obálka zobrazuje přijatou zprávu. Maminka. Trochu se ve mně pohne svědomí, černobílé jak zebra. Píše mi, když jdu pozdě, něco jsem zapomněla, něco potřebuju nebo mám průšvih. Poslední možnost se mi zdá velmi, VELMI pravděpodobná i přesto, že si nemůžu vybavit, jestli jsem něco provedla nebo ne. „Liduško, jsi v pořádku?“

Usměju se znovu. Víím, že má o mě strach. Plní naprosto dokonale svou roli. Plní roli matky, tak důležitou a nezbytnou.

Ale jaká přesně je tato úloha? Co je cílem dobré matky? Proč je vlastně naše maminka tak důležitá?

Hlavou mi bleskne vzpomínka na Sány. Její matku jsem nikdy neviděla. Ale podle vyprávění jsem si udělala vlastní názor. Až díky tomu, co mi

o ní říkala, jsem si dokázala uvědomit, že ne všechny ženy, které nám daly život, musí své dítě milovat. A tak až díky tomu si plně uvědomuju, jak mě má moje maminka ráda.

Začínám pomalu přicházet na to, proč tu maminky jsou. Jsou tu od toho, aby nám ráno chystaly svačiny. Aby se rozčilovaly nad neuklizenou skříň. Aby občas tančily nějaký bláznivý taneček v kuchyni a abychom se na ně mohli nevěřícně dívat. Jsou tu, aby je mohla občas bolet hlava a my jí mohli přinést prášek a vodu. Jsou tu, aby nám vyčítaly, že nesnídáme. Aby občas chtěly pomoci s počítačem a podobnými věcmi. Aby v neděli vařily oběd - ten dobrý, maminkovský, vařený s láskou. Aby nás krotily s módními doplňky a aby ztenčovaly naše vrstvy make-upu a řasenky. Jsou tu, aby se chlubily s novým účesem. Jsou tu, aby nám dávaly rady do života a ovlivňovaly naše (někdy špatná) rozhodnutí. Jsou tu, aby s námi chodily nakupovat. Jsou tu, aby plakaly, když vidí, jak tančíme na plese. Jsou tu, aby nám vštěpovaly základy slušného chování a aby z nás vychovaly dobré lidi. Jsou tu, aby nám nadávaly, když z nás občas táhne cigaretový kouř nebo alkohol. Jsou tu, abychom věděli, že až se proti nám obrátí celý svět, ony nás budou pořád milovat a dávat nám svou lásku.

Zvednu se, zapískám na psa a vykročím podél vody. Sice jsem chtěla být sama, ale myslím, že doma to bude lepší. Maminka věděla, že mě něco trápí (je horší než tajný agent FBI, vždycky všechno ví) a jakmile dojdu domů, zasype mě salvou otázek. Jako vždy jí řeknu, že jsem jen unavená a ona mi jako vždy nebude věřit. Nevadí.

Až dojdu domů a řeknu „ahoj, mami“, pokusím se do toho krátkého pohledu vetknout všechnu lásku, vděk a porozumění, které cítím. Snad to pochopí a bude vědět. Mám tě moc ráda, mami.

Co je pro mě životně důležité?

Julie Haladová, III. kategorie, 14 let
Základní škola Slaný, Rabasova 821

Nad touto otázkou jsem opravdu hodně přemýšlela, protože se mi život během roku 2014 dost změnil. Rozdělil se totiž na dva celky - rodinu a zdraví. Jak už jsem psala v první samostatné práci, tak rodiče se rozvádějí a asi jako každému dítěti by to bylo líto. Moje mamka si pořád myslí, že když se odstěhovala od tatky do bytu se svým přítelem, udělala pro nás to nejlepší, co mohla. Není to pravda, protože jako rodina jsme spolu žili třináct let. Mě osobně se její rozhodnutí nelíbí, ale protože je už dospělá, může si dělat co chce. Vždy jsem si myslela, že jsme rodina jako každá jiná a že se v naší rodině o rozvodu ani neuvažovalo. Ale jak se říká: „Někdy raději nemysli!“. Tohle byl ten první celek, ale není to ten, který je pro mě životně důležitý. Jsou dospělí, můžou si dělat co chtějí, ale ať si máma nemyslí, že jí to někdy odpustím...

Důležitější je pro mě moje zdraví, které od července zase moc nespolupracuje. Někdy kolem 20. července jsem musela nastoupit do FN Motol, protože jsem začala otékat. Bylo to opravdu hrozné. Měla jsem vodu úplně všude, např. v obličejí, takže když jsem stála klidně jen chvíličku a začala mě bolet hlava, věděla jsem, že si musím lehnout nebo omdlím. V nemocnici mamce říkali, že jsme to stihli jen tak. Kdybychom prý přijeli klidně jenom o dva dny později, mohla bych se udusit na vodu v plicích nebo by se mi zastavilo srdce. Tato nemoc zvaná Lupus (ne nemá nic společného s lupy v hlavě) přezdívaná vlk a odborně nazývaná SLA (systémový lupus erytematodes) mě ničí už od svých tří let.

Tehdy jsem měla nemocná i játra (mysleli si, že je to cirhóza jater), a v tu dobu mi dávali deset let života, a jak vidíte jsem tady - nejde sice napsat zdravá, ale živá ano. Kvůli své nemoci jsem neprožila žádné dětství, a proto se mi špatně začleňuje do nového kolektivu nebo mezi lidi, které moc neznám. Moje rodina se ke mně pořád chovala jako k váze z 6. století. Bylo to asi proto, aby se mi nic nestalo. Nevím proč, ale šestá třída pro mě byla naprostá katastrofa, všichni se mi smáli za to, že mám kulatou hlavu. Mohla jsem snad za to, že je nateklá

vodou? Ne, byly to léky zvané kortikoidy, které jsem musela brát, aby mi fungovaly ledviny a nebyla v nich bílkovina. Kdybych je nebrala, tak už tady nejsem.

Vždy jsem jsem si přála, abych vypadala stejně jako ostatní děti a hlavně, abych byla stejně zdravá. Zdraví, to je ta věc, která je pro mě životně důležitá! Proto ti, kteří v mém věku kouří, pijí alkohol a fetují, by se nad sebou měli zamyslet. Ničí si totiž život dobrovolně a i když je to hnusné, přála bych jim zažít např.cystoskopii (ta neskutečná bolest se nedá snad nikdy zapomenout). Možná by si to potom rozmysleli, než by si strčili cigaretu do pusy. 18. listopadu nastupuju do nemocnice na biologickou léčbu, u které doufám, že mi pomůže a nemoc se zastaví. Bohužel nemůžu napsat „nemoc se ztratí“, protože je nevyléčitelná, ale když budu věřit, možná se stane zázrak. Strašně moc si přeju, aby se zastavila a všechno bylo jako předtím.

Znám spoustu lidí ze školy, kteří si stěžují jak moc mají těžký život. Přitom si myslím, že spousta z nich si neumí ani představit, jaká je to bezmoc se nemoc pořádně nadechnout, protože máte v hrudníku vodu, která vám tlačí na plíce.

Já

Eva Mencnerová, III. kategorie, 14 let
Základní škola Třinec, Nádražní 10

Já

Dnešní svět je plný lidí,
kteří jenom sebe vidí.
Neumí se rozdělit,
jen o svůj úspěch podělit.

„Já jsem řekl, já jsem uměl,
jen já tomu porozuměl!
Já jsem chytrý, já mám mozek,
stačí zakřičet jen k noze,
a všichni mě poslouchají,
jenom *na* můj názor dají.

Mám víc věcí nežli ty,
no, jsem hodně prachatý,
Mám hned všechno co si přeji,
celý den se jenom směji,
tomu, že jsi asi blázen
- nemáš vilu, ani bazén!

Bez toho se nedá žít!
To je pro tě blahobyť?
Já mám hodně, ale stále
zdá se mi, že to je málo.

Auto, zájezd, dovolenou,
tetování - třeba henou,
na balkoně vlastní vířivku,
a vyhřívanou příkrývku.“

„Stop! Konec! Ticho! Klid!
Tak nech už mě sakra být!
Já jsem spokojený tak,
ty si to měj naopak.

Stačí mi mít to, co mám,
hlavní je, že nejsem sám!“

Oceněné soutěžní příspěvky – kategorie III. – 14 – 15 let (8. – 9. tř.)

Místo	Jméno (třída)	Adresa školy	Název příspěvku
Čestné uznání	Karolína Kahounová, kvarta	Církevní gymnázium, Mikulášské nám. 15, 326 00 Plzeň	Doteky lásky
Čestné uznání	Martin Hrach, 9. tř.	ZŠ E. Beneše, Mírové nám. 1466, 397 01 Písek	Děda – můj vzor
Čestné uznání	Tomáš Kaplánek, 8. tř.	ZŠ Emila Zátopka, Pionýrská 791, 742 21 Kopřivnice	Okno
Čestné uznání	Eliška Zemánková, 9. tř.	ZŠ a MŠ Veřovice 276, 742 73 Veřovice	Vánoční příběh
Čestné uznání	Monika Příborská, kvarta	Gymnázium Olomouc-Hejčín, Tomkova 45, 779 00 Olomouc	Facka
Čestné uznání	Ludmila Jančíková, 9. tř.	ZŠ, Školní 283, 696 62 Strážnice	Proto jsou tady maminky
Čestné uznání	Eva Mencnerová, 8. tř.	ZŠ a MŠ Gustawa Przeczka, Nádražní 10, 739 61 Třinec	básně
Čestné uznání	Julie Haladová, 8. tř.	3. ZŠ, Rabasova 821, 274 01 Slaný	Co je pro mě životně důležité?

Oceněné soutěžní příspěvky – kategorie IV. – kolektivy

Místo	Adresa školy	Jméno pedagoga	Název příspěvku
Čestné uznání	Žáci tercie Gymnázia Jana Blahoslava, Lány 2, 664 91 Ivančice	PhDr. Milena Špiříková	Holoubek (pocta mistrovi) – kolektivní práce
Čestné uznání	ZŠ a MŠ J. Š. Baara, Jírovcova 9/a, 370 01 České Budějovice	Mgr. Michaela Albrechtová	Počteníčko a Andělské čtení – sborníky žákovských prací
Čestné uznání	Třída 5. A, ZŠ Mozartova 24, 466 04 Jablonec nad Nisou	Mgr. Alena Srbová	Píšeme pro radost – Almanach pohodařů – sborník žákovských prací
Čestné uznání	Třída 8. A, ZŠ Haškova 211, 783 91 Uničov	Mgr. Ludmila Schenková	Miničítanka – kolektivní práce
Čestné uznání	Gymnázium Dr. Emila Holuba, Na Mušce 1110, 534 01 Holic	Mgr. Helena Drahošová	Minizpěvník + DVD žáků 2. C a videoklip o škole
Čestné uznání	Žáci 1. B, Arménská 21, 625 00 Brno	Mgr. Lenka Vašíčková, Mgr. Hana Fajtllová	Příběh o jezečkovi (jak to s ním dopadlo)
Čestné uznání	Žáci 5. A, ZŠ Arménská 21, 625 00 Brno	Mgr. Irena Lidmilová	Sborník literárních prvotín

Statistika NS 2014-15

Počet prací zaslaných do soutěže		Oceněné
I. kategorie	144	8
II. kategorie	116	9
III. kategorie	50	8
IV. kategorie	21	8
Celkem	331	33

Redakce: Mgr. Barbora Šteflová
Vydal: © Národní institut pro další vzdělávání
Senovážné nám. 25, Praha 1
Počet kusů: 200

ISBN: 978-80-87449-94-3